

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
91**

**CENA
200 DINARA**

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

V ŠEJN

ZAVODNICA VRELE KRVI

★ **SEJN** ★

DŽEK SLEJD

**ZAVODNICA VRELE
KRVI**

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Š E J N

Broj: 91

V. d. glavnog i odgovornog urednika:
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
THE HOT BLOODED SEDUCERESS

Recenzija:
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija:
Miloš SIMIĆ

Lektor:
Olivera ŠIJAKKI

Tehnički urednik:
Lajoš ILEŠ

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Margit HORVAT-HARANGOZO
Erika KOČIŠ-HORVAT

Štampa: 3. XII 1986.
Tržište: 16. XII 1986.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi
Sad, Vojvode Mišića 1. V. d. glavnog i odgovornog urednika: Slavko
DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade
— THE HOT BLOODED SEDUCERESS.

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa
GPA iz Minhena.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj
413-279/79. od 28. II 1979. godine.

Šejn se odjednom trže. Povukao je uzde svoga konja i oslušnuo. Uzeo je pušku iz sedla i repetirao.

Istog trenutka prasnu pucanj. Kugla samo za koji santimetar prohuja pored Šejnovog uha.

Visoki čovek potera konja brže. Ipak, nigde nije bilo ni traga ni glasa od podmuklog strelca. Kao da je strelac u zemlju propao. Čak nije čuo ni topot kopita.

Sjahao je iz sedla i naslonio sa leđima na zid.

Prasnu ponovo pucanj. Njegov mrkov se prope i pade na zemlju.

Šejn je izvesno vreme sačekao, a onda je skinuo sedlo sa konja. Već je bio pomislio da se ovde više ništa neće dogoditi. Odjednom je Šejn čuo neki zvuk iza sebe.

Naježio se.

Ispred njega se nalazilo neko ljudsko telo!

Da, nije se prevario. To je bilo telo nekog čoveka.

Ko su ti lupeži, pitao se, koji su mu postavili ovu đavol-sku zamku, a sada je tu i telo mrtvog čoveka!

Teško ću se izvući iz ove klopke, pomisli Šejn!

Pogledao je gore u razvaline zamka.

Na svodu se nalazila jedna velika rupa kroz koju je prodirala svetlost spolja. Nebo se nije videlo.

Da li je taj nitkov nameravao da ga napadne odozgo? Međutim, samo jedan pogrešan pokret i ode život kao da ga nije ni bilo!

Šejn se osvrnuo levo i desno. Stegao je „vinčesterku” čvrsto u rukama. Uzeo je i sedlo i krenuo napred. Pri tom se udaljio od zida da bi zagledao malo bolje ko je ta prilika ispred njega.

Trgao se nazad. Srce mu je kucalo kao da će iskočiti iz njegovog grudnog koša.

Sagnuo se i krenuo napred. Uzeo je ponovo sedlo i okrenuo čoveka.

Nema sumnje, to je bio Klej Fišer, specijalni agent „Vels Fargoa” koji je vodio grupu koja je prenosila zlatni tovar i koja je već četiri nedelje putovala, a da od nje nije bilo ni traga ni glasa.

Šejn se zgrozio. Prebacio je pušku u svoju levu ruku spreman da brani svoj život.

Kleja Fišera očigledno niko nije napao. On je bio ubijen i onda su ga bacili kroz rupu. Sigurno je prošlo već dva sata od kada je on ubijen.

Kako to sada? On i njegovi ljudi pre četiri nedelje nestali

su bez traga i glasa dok su prenosili milione u zlatu za Cihuahuu.

Smatralo se da su nestali.

Šejn baci sedlo i povuče se prema zidu da ima bar malo zaklona.

Zašto se ti nitkovi ne pokažu već jednom? I kako je taj agent propao gore kroz rupu? Šta su time hteli da postignu?

Sigurno se tamo gore nalazi neko od tih lupeža.

Šejn se povukao nekoliko koraka nazad. Osvrnuo se da vidi da li postoje stepenice koje vode gore. Nije ih bilo. Mogao je da siđe samo dole.

Opsovao je tiho. Već mu je bilo dosta svega. Progone ga u ovoj ruševini kao prerijskog zeca.

A onda je odjednom prasnuo pucanj. Metak udari u zid đavolski blizu pored njegovog uha.

Zatim je zagrmelo kao da neko puca iz automatskog oružja.

„Gatling”, pomisli Šejn za trenutak!

Komadi stena zasušu njegovo lice. Sada je stvarno morao da odluči o tome šta da radi da bi spasao svoj život.

Bilo mu je jasno da su ti kućkinji sinovi odlučili da ga ubiju. Znači, drugog izlaza nema nego da se bori!

Međutim, nikako nije mogao da vidi nijednog od njih! Sta bi to sada trebalo da znači? Pucaju kao da su poludeli, a nema ih?

Potrčao je u susednu prostoriju i bacio se na pod.

Međutim, pucnjava je odjednom prestala!

Šejn je bio ljut kao razjareni grizli. Ustao je i pojurio prema ulazu između stubova.

I, onda ih je ugledao.

Mali, kao neki patuljci, nestali su u noćnoj tmmini.

Šejn je stavio sve na kocku. Počeo je da puca.

Mogao je da ih vidi samo nekoliko sekundi, ali je bio siguran da su njih trojica bili pogodeni i da su ostali da leže nepomično na zemlji.

Šejn je nastavio da puca. Samo nekoliko koraka od njega ležali su banditi. Njih trojica. I, svi su bili mrtvi.

— Izadite na videlo, kućkinji sinovi! — viknu Šejn. — Pokažite se ako niste napunili gaće!

Nigde ništa! Niko se nije oglasio.

Šejn je sada već prikupio malo hrabrosti. Pomislio je na to da ih je bilo samo trojica.

Pogledao je njihova lica. Mrtvi ljudi bili su svi Amerikanci.

Iznenadio se. Jer, nalazio se ovde duboko u Meksiku i mislio je da će se pojaviti neki Meksikanci. Banderosi, koji žele da se domognu njegovog oružja i čizama.

Prošao je brzo pored mrtvih tela i uputio se u prostoriju gde je mislio da su nestali ostali banditi.

Sagnuo se i pokušao da nešto raspozna u polumraku. Oslušnuo je. Ništa!

Leš Kleja Fišera, specijalnog agenta „Vels Fargoa” podsetio ga je na to da su u pitanju ljudi koji su napali taj transport ispred Čihuahue i da su uzeli zlato.

Kada je video trojicu Amerikanaca, onda je skoro bio siguran u to.

Da li je već sada otkrio tragove zločinaca koje su ljudi iz Sedme brigade hteli da uhvate za vrat? A, on je bio taj koji je trebalo da izvrši taj zadatak.

Izgleda da je tako!

Visoki čovek je koračao polako, naslanjajući se leđima na zid. Uskoro je stigao do izlaza.

Osvrnuo se unaokolo. I gle, video je bandite kako nestaju u daljini.

Bilo ih je četvorica jahača. Vodili su za uzde još četiri konja!

Šejn nije mogao da raspozna da li su to Amerikanci.

Jahali su prema putu za El Sueko.

Nitkovi su galopirali brzo niz stenoviti obronak. Kada je Šejn video da su prešli preko puta on se vratio natrag u razvalinu. Oprezno i polako kao i ranije.

Pobrinuo se da smesti samo Kleja Fišera. Odneo je njegovo telo u unutrašnje dvorište i sahranio ga.

Posle sat vremena nastavio je put. Sa sedlom preko ramena napustio je on ostatke zamka i uputio se prema putu niz obronak.

Neki mladi Meksikanac sa kolima u koje su bili upregnuti magarci prolazio je putem i poveo Šejna sa sobom.

Bilo je već predveče kada je stigao u El Sueko.

Dao je mladiću jedan zlatni pezo, stavio sedlo na rame i odseo u hotelu.

Bio je gladan kao vuk i uputio se u trpezariju.

Umalo se nije onesvestio kad je ugledao servirku koja ga je upitala šta želi.

I ona se trgla. Nije izgovorila rečenicu do kraja.

Da li je to moguće! Ta mlada, lepa, plavokosa Meksikanka koja je na sebi imala crnu haljinu i belu kecelju bila je Marija Pilar Agueda!

Marija Pilar, vođa bandolerosa, koju je uhapsio Fets Elder, nadzornik „Vels Fargoa“, koja je trebalo da bude obešena! Ali, Šejn joj je spasao život.

Kako ga je samo onda volela! Strasno i nežno.

Sve dok ih nije rastavila žudnja za zlatom koje on sada traži po nalogu Sedme brigade. Ona je htela da napadne sa svojim bandolerosima tovar Kleja Fišera još u odlasku isto kao i njen konkurent Marlo Sidni Bolon koga je Šejn upucao nekoliko milja ispred njenog logora. Šejn je takođe spasao lepu Meksikanku od trke za tovarom zlata, pošto je jednostavno odjahao s njom za El Pazo. Kasnije je oslobodio. Jer, utvrđeno je da ona sa svojim bandolerosima ne može da stigne dragoceni tovar.

Sada je posluživala u ovom hotelu.

Šejnu je odmah bilo jasno da je ona čula za napad na tovar ispred Čihuahue i da je samo zbog tog zlata ostala ovde u El Sueku.

— Šejne, dragi, pa kako si? — upita lepa žena i osmehnula se.

Visoki čovek se iscerio i pogleda u njene krupne zelene oči koje su tako veselo treptale.

Setio se noći koje je proveo s njom. Noći i dana koje još nije zaboravio.

— Loše! — odgovori on.

Podigla je začuđeno obrve.

— Gladan sam kao pas, lepa moja — objasni joj on. — Pomislio sam da si ti to već primetila.

Spustila je očne kapke.

— Nisam te zaboravila, Šejne. Sanjam te noću, veruj mi.

Visoki čovek protrlja rukom čelo.

— Hoćeš li but od ovna sa pasuljem? — upita ona i uzdahnu.

On potvrdno klimnu glavom.

Okrenula se brzo.

Šejn je uhvati za ruku.

— Toliko sam se obradovala što si došao ovde, da prosto ne znam šta radim, Šejne.

Otišla je brzo.

Šejn udahnu vazduh.

Da li je ta žena iskrena? Nije baš bio siguran u to. Međutim, budile su se uspomene na vreme koje je proveo s njom. Ona je tada stvarno bila zaljubljena u njega. Sve do onog trenutka kada je Mario Sidni Bolon njoj rekao ko je u stvari Šejn. Mogao je da se pravi lud i da dozvoli da je obese. Međutim, on je njoj spasao život.

Posle nekoliko minuta ona se vratila i servirala mu ovčiji but. Bio je to poveći komad mesa.

Nije rekao ništa. Gledao je nemo. Bio je iznenađen. Nije nikada pomislio da će je još jednom sresti u životu. A pogotovu mu ni na kraj pameti nije palo da će ga ona posluživati u ovom hotelu u El Sueku.

— Sigurno si došao u El Sueko da tražiš zlato — reče ona.

Šejn podiže glavu.

— A koji je vetar tebe naneo u ovaj grad? — upita on. Osmehnula se.

— Ah, ne pitaj — odvrati ona. — Meni je jednostavno bilo žao svega. Morali smo da napustimo logor. Šerif u El Pazu nikako nije mogao da prežali to što sam mu ja umakla. Natovario sam je na vrat ruralese. Ovde sam sasvim zadovoljna.

— I šta sada?

Zagledala mu se u oči.

— Ja sam zadovoljna, Šejne. Koliko će to dugo trajati, zavisi od tebe.

Otoratio je pogledom. Njihala je kukovima.

Kako je to tek onda bilo kada je nagu oslobodio iz kampa „Vels Fargoa“ i kada se to vitko telo pripijalo uz njega! Zavadnica čija je krv prosto ključala. Koža nežna kao somot.

Kakve su samo to obline! Vitak struk, krupne okrugle grudi!

Šejn uzdahnu i zabaci šešir unazad. Zagledao se u to lepo lice i odmah mu je bilo jasno da on tu ženu još uvek voli.

— Kroz dva sata sam slobodna — prošaputa ona. — Moja soba se nalazi pored stepeništa za poslugu.

I, Šejn je pokucao na njena vrata posle dva sata.

Reči nisu bile potrebne. Zagrlili su se i ljubili se dugo.

Uhvatio je svojim snažnim rukama i odeneo je do kreveta.

Pomogla mu je da se skine i onda su najzad ležali jedno pored drugo.

Meksikanka je plakala od sreće. Zagrlila ga je tako snažno kao da ga nikada više neće ispustiti.

Marija Pilar je sijala od sreće i Šejn je držao u naručju, srećan što tu lepu ženu ponovo ima u svom zagrljaju.

Na istoku je novi dan najavio svoj dolazak. Petlovi su već uveliko kukurikalj kada je Marija Pilar, umorna i iscrpljena, uhvatila snažne ruke visokog čoveka i naslonila ih na svoje grudi. Uzdahнула je.

— Ostani pored mene, Šejne! — reče ona nežno. — Molim te, ostani pored mene!

Nagnuo se preko nje i poljubio njen vrat.

— Pa tu sam pored tebe — prošaputa on.

Zagrlila ga je. Naslonila je svoje lice na njegove grudi. Tako su i zaspali.

Probudili su se kad je neko kucnuo na vrata.

Marija Pilar je odmah ustala iz kreveta. Obukla je brzo kućnu haljinu.

Odškrinula je vrata i Šejn je uskoro čuo kako s nekim tiho razgovara. Uskoro se vratila kod njega. Osmehnula se kada je videla da je budan. Skinula je kućnu haljinu i legla opet pored njega.

— Moraš na posao, zar ne? — upita on.

— Kasnije ću ići — odgovori ona. Poljubila ga je.

Nije joj bilo teško da uzbuđi visokog čoveka. Njegova krv je ubrzo proključala. Voleli su se ponovo.

Kasnije joj je pomogao da obuče haljinu. Vreme je bilo već daleko poodmaklo i ona je žurila. Poljubila je još jednom nežno njegova usta i zatim otišla. Kakva je to samo vatra u njenom poljupcu! Ta lepotica vrele krvi stvarno ume da zavede muškarce.

III

Njena soba nalazila se na spratu i Šejn priđe prozoru koji je gledao na ulicu. Pogledao je dole.

Na pločnicima je bilo puno pešaka, a na kolovozu su se kotrljali točkovi raznih vozila i u jednom i u drugom pravcu. Tu su bili i jahači koji su lagano terali svoje konje i gledati unaokolo.

Šejn je mogao s prozora da vidi i jedan deo gradskog trga. Tamo je bilo mnogo ljudi.

Na suprotnoj strani trga nalazila se zgrada meksičke banke. Odmah mu je pala u oči jedna poveća grupa Meksikanaca koji su stajali ispred banke. Bili su otmeno obučeni i nešto su živo raspravljali. To da se među njima nalazi i jedan Amerikanac, Šejn je primetio kad se taj čovek odvojio od grupe i ušao u banku.

Pa to je Fets Elder! Zar je moguće?

Izgledao je drukčije nego pre nekoliko nedelja. Šejn ga je sreo u divljini, daleko od naseljenih mesta.

Onda je Fets bio vođa transporta kola firme „Vels Fargo”. U to vreme bandolerosi Marije Pilar napali su transport. Ubijena su tri čoveka „Vels Fargoa”.

Napadi na transport nisu prestajali sve dok ljudi „Vels Fargoa” nisu uhvatili Mariju Pilar i bandoleroše. Hteli su sve da ih obese.

Na njihovu sreću naišao je Šejn i preko noći ih oslobodio. Vratili su se u Sijeru. Put je bio dug.

Šejn nikada neće zaboraviti dane i noći koje je proveo sa tom vatrenom ženom.

Fets Elder je u to doba izgledao kao pravi vođa transporta. Visok, grub čovek sa gustom crnom kosom. Nosio je kožno odelo i teške čizme. U futrolji za pojasom nalazili su se „kolt” i dugački nož.

Sada je to bio drugi čovek. Na sebi je imao elegantno meksikansko odelo. Kakvu li je to on samo napravio karijeru? Da li će se Marija Pilar setiti onog grubijana? Da, setiće ga se. To je sigurno, ali da li ga je prepoznala?

Šejn je uzeo šešir, izašao iz sobe i uputio se na ulicu.

Otmeni Meksikanci koji su stajali ispred banke bili su sigurno neki vlasnici hacijenda i poslovni ljudi. Još uvek su stajali zajedno.

Šejn je prošao pored njih i ušao u dvoranu banke gde su se nalazali šalteri. Pored vrata su stajala dva policajca.

Međutim, ne lezi vraže. Fetsa Eldera nije bilo u prostoriji!

Da li je moguće da se Šejn prevario?

Ipak, ugledao ga je kako korača iza šaltera.

Izašao je iz jedne sobe koja se nalazila u pozadini.

Jedan od službenika je izišao ispred njega, otvorio mu vrata i pozdravio ga s poštovanjem.

Fets Elder je brzo koračao kroz prostoriju. Uputio se prema izlaznim vratima.

Šejn više nije sumnjao. To je zaista bio on: Fets Elder. Šejn mu prepreči put.

— Halo, mister Eldere! — reče on i pruži mu ruku. — Kako ste?

Fets Elder ga zbunjeno pogleda. Njegovo lice se smrklo.

— Ja vas ne razumem, senjore! — uzviknu on. — Molim vas, sklonite mi se s puta. Nemam vremena.

Govorio je meksikanski! Sa lošim akcentom, primetio je Šejn.

Elder je kročio u stranu i nastavio da korača brzo. Uskoro je izašao napolje.

Šejn je reagovao sporo. Kada je izašao iz banke od Eldera više nije bilo ni traga ni glasa.

Šta to treba da znači? Ponovo je sreo ovde neke stare poznanike. To su bili: Klej Fišer, specijalni agent „Vels Fargoa“, Fets Elder, pratilac transporta „Vels Fargoa“, a tu je bila i Marija Pilar, vođa bandolerosa iz Sijere. Šejn više nije mogao da veruje u to da su se slučajno svi našli ovde.

Pomislio je na to da se, možda, nestalo zlato nalazi baš ovde u ovom gradu!

Vratio se natrag u hotel i uputio se u svoju sobu.

Tamo ga je neko već čekao.

Međutim, to nije bila vatrena Marija Pilar, već četvorica mračnih tipova četvrtasta lica. Bili su Amerikanci.

Oni su se sasvim slobodno bili smestili u njegovoj sobi kao da su kod kuće.

Jedan je ležao na krevetu, drugi je sedeo u fotelji sa nogama na stolu. Treći je stajao pored prozora i gledao na ulicu. On ga je sigurno primetio kada je izašao iz banke.

Sva trojica su na izgled nezainteresovano držali revolvere uperene u Šejna!

Šejn ostavi vrata otvorena. Ostao je da stoji na pragu sobe.

— Uđi unutra, Šejne, i zatvori vrata za sobom — reče nitkov koji je stajao pored prozora.

Visoki čovek je poslušao. Jer, to su bili divlji tipovi koji ne prezaju ni od čega. Imali su svi oko trideset godina.

Čovek koji je govorio bio je jedan vitak momak, onaj na krevetu ličio je Šejnu na boksera, dok je onaj na stolici izgleda bio mozak ove grupe.

— Šta, za ime boga, ti tražiš u El Sueku? — upita momak koji je stajao pored prozora.

Šejn ih je pogledao svu trojicu, jednog za drugim. Nikad ih dosad u životu nije video.

— Pa šta! — odvrati on. — Sanduk zlata!

Iscerili su se i pogledali svi u njega.

Nitkov pored prozora odbacio se od zida, stao pored Šejna i zabio mu cev revolvera u rebra.

— Prokleta si pošten! — viknu on.

Šejn sleže ramenima.

— To nije tajna! — reče on.

— I mi ćemo biti iskreni prema tebi! — promrmlja vitki momak. — Mi takođe tražimo taj sanduk sa zlatom.

— Odmah sam znao! — objasni Šejn. Pokazao je rukom na cev revolvera. — Ali, šta ovaj top treba da znači? Mi tražimo zlato. Ili vi mislite da sam ga ja već našao? A to nikako ne bi moglo da bude tačno.

— Naravno, tražiš! — reče čovek ispred njega. — Mi takođe tražimo. Međutim, stalno se vrtimo u krug, a ti sigurno znaš gde taj sanduk sa zlatom treba da se traži. A to je već jedna jako velika prednost.

— Zagrizli ste, znači — reče Šejn i podiže ruke ispred grudi. — Hoćete da vas obese!

— Šta tu pričaš gluposti, hombre! — viknu momak sa stolice.

Covek koji je stajao ispred Šejna klimnuo je glavom.

— Mi hoćemo da ti se pridružimo i da ti pomognemo — objasni on. Učtetvoro ćemo pre uspeti. Četiri čoveka, četiri ugla. Tako možemo da krenemo sa svih strana sveta i da okružimo svakog, a zatim pritiskamo obarače. A kada se domognemo zlata onda ćemo deliti na četiri dela.

— Ti si već počeo da deliš! — reče Šejn. Odvojio se od njega bez obzira na „kolt“ lupeža i seo za sto. — Moramo prvo da uhvatimo zeca, pa tek onda da pravimo ražanj na koji ćemo da ga natakne.

Skinuo je šešir, stavio ga na sto i izuo čizme.

Trojica momaka su u čudu posmatrali šta on radi. Nisu rekla ništa.

— Uostalom, ovo je moja „gajba“, zar ne? — upita on.

Lice snažnog momka koji je ličio na boksera se odjednom smračilo.

— Iza njega je naporna noć sa konobaricom — reče mršavi momak.

Znači, oni su Šejna držali na oku još od njegovog dolaska! Bokser je ustao. Prošao je kroz prostoriju, a zatim seo na stolicu.

Šejn podiže ruke iza vrata.

— Ima tu problema — reče on zamišljeno.

— Kakvih? — upita mršavi nitkov. Prišao je ivici kreveta. Još uvek je držao revolver u ruci, ali cev više nije bila uperena u Šejna.

— Da počnemo iz početka — reče Šejn otegnutim glasom. — Mi treba da nađemo zlato. Zatim, ako ga nađemo moramo ga preneti odavde iz Meksika i potom...

— To za nas nije nikakav problem — prekide ga mršavi momak. — Mi imamo „gatling“. S tim oružjem možemo probiti sebi put i do severnog pola, ako zatreba.

— Onda ste dobro naoružani — priznao je Šejn.

— Nismo došli ovamo praznih šaka — reče mršavi i isceri se. — Ulažemo nešto u posao. Tako rade pravi partneri, zar ne?

— Ali ja nemam šta da ponudim — odvrati Šejn.

— Kako to? — upita mršavi. — Ti znaš gde se nalazi zlato. To je dovoljno.

— Ja? — upita Šejn.

— Pa, naravno, ti!

— Pući ću od smeha — reče Šejn. — Ko vam je ispričao tu glupost?

Trgovac nitkova se zgledaše.

Momak na stolici uzdahnu.

— Vili, pa ovaj pasji sin nije normalan — reče on i odmahnu rukom.

Mršavi mu mahnu rukom da bude miran.

— A kako to da si stigao baš u El Sueko? Sigurno si imao neki razlog za to?

— Pa naravno da jesam — odvrati Šejn. — Bandolerosi su me gonili i ubili su moga konja. Da budem iskren, prosto sam se obradovao što se to desilo tridesetak milja ispred El Sueka, a ne negde na nekom drugom mestu. Malo ću se odmoriti, zatim ću kupiti konja i sutra ujutru rano nastavljam put.

— Kuda? — upita mršavi. Po njemu se videlo da je razočaran.

— U Čihuahuu.

— Šta?

— Tamo je napadnut transport. Mene čudi šta vi tražite ovde u El Sueku? Svaki razuman čovek traži zlato odande odakle je ono počelo da se prosipa, zar ne?

— U Čihuahui nema nikakvih tragova — viknu mršavi i odmahnu odlučno glavom.

Šejn se okrete u stranu. Naslonio se na lakat.

— Jeste li vi bili tamo? — upita on.

— Da — odvrati mršavi. — I razgovarali smo sa mnogo ljudi. Svi putevi vode u El Sueko.

Šejn je podigao obrve.

— Ne verujem — reče on.

Tvrdio je to bez obzira što je bio siguran da je mršavi bio u pravu. Ipak, nitkov nije verovao Šejnu, jer je razgovarao sa mnogima. Dokaz je za njega bila Marija Pilar. To što se našla u ovom gradu i tu ostala bio je za njega glavni dokaz i on je bio ubeđen da lepa Meksikanka zna mnogo više nego njih četvorica zajedno. Šejn je bio siguran da će u El Sueku naći neki trag. Uostalom, tu je i Fets Elder! To svakako nešto znači.

Fets Elder se u vreme napada na transport nalazio u ovoj oblasti. Sa svim svojim momcima. Zašto se taj čovek pravi da ga više ne poznaje? Onda je Šejn njega dobro nasamario kada je oslobodio Mariju Pilar iz njegove vlasti.

Šejn se ne bi iznenadio da je Fets Elder potegao pištolj na njega kada su se sreli u banci.

Ipak, Fets Elder je imao razloga i za to da Šejna u banci pozdravi kao starog prijatelja, jer on je pomogao njemu i njegovim ljudima da protera hordu bandolerosa lepe Meksikanke.

U ovom gradu je on bio ispravan čovek, ali mu ni na kraj pameti nije palo da ima na vratu ove nitkove.

Lupež sa stolice ustade. Bio je dežmekast, snažan momak. Prišao je krevetu, vratio „kolt“ u futrolu i raširio ruke.

— Dakle, ti ne znaš ništa! — grmnu on.

— Nisam to tvrdio — odvrati Šejn. — Upravo sam ovde utvrdio da vi više znate od mene. Zato i mislim da je najbolje da radimo onako kako vi smatrate da je najbolje.

Nitkovi su ga gledali začuđeno.

— Vili, ovaj kućkin sin hoće da nas namagarči.

Vili je bio neodlučan.

— Kako misliš da nastaviš dalje? — upita on.

— Odjahaću u Čihuahuu — objasni im Šejn. — To sam vam već rekao. Ako vi nemate neki pametniji predlog ja predlažem da mi sutra ujutru krenemo ranom zorom.

— Šta ti kažeš, Vili? — upita jedan nitkov.

— Mogu učiniti još nešto — reče Šejn. — Razgovaraću sa ljudima iz „Vels Fargoa“. Ili ste vi možda već bili kod njih? Vili odmahnu glavom.

— Ti momci nam ništa nisu kazali — odgovori on. — Međutim, ti pokušaj da saznaš nešto od njih — mahnio je svojim drugarima. — Mi ćemo se vratiti.

Izašli su iz njegove sobe i zatvorili vrata za sobom.

Šejn se opružio na krevetu. Ko li je još krenuo u potragu za tim zlatom?

IV

„VELS FARGO MEKSIKO“ stajalo je napisano velikim slovima iznad dvorišta za kola u El Sueku.

Rukovodilac imanja predstavio se Šejnu kao Li Šerman. To je bio jedan ljubazan, stariji čovek.

— Sedite, mister Šejne — reče on. — Vaše ime sam već čuo. Kojim dobrom ste došli?

Šejn je razmišljao šta da mu kaže. Svakako nije bilo dobro ako ovog čoveka podseti na nekadašnji sukob sa „Vels Fargoom“.

— Radim u glavnoj upravi — reče on.

Šerman je začuđeno gledao.

— Tako znači? — reče on.

— Vi poznajete Fetsa Eldera, zar ne? — upita Šejn.

— Kako da ne!

— Kada ste ga videli poslednji put?

Šerman se zamislio.

— Pre nekoliko nedelja — reče on najzad. — Moralo je to biti kratko vreme pre transporta zlata. Stigao je ovde u kolima koja su izgledala jako loše. Na celom putu od El Paza napadali su ga bandolerosi. Izgubio je neke ljude koje su ubili bandolerosi. Hteo je ovde da se malo odmori. Njegovi ljudi bili su iscrpljeni. Međutim, ja sam te hrabre momke morao da pošaljem dalje brzom poštom u Čihuahuu.

Pogledao je Šejnu u oči i podigao je obrve.

— Izgleda da je on iz Čihuahue poslat dalje za Teksas — nastavi on. — Dve nedelje kasnije ovde je prošao Klej Fišer sa zlatnim tovarom. Bio je to dobar i hrabar momak. Nije se bojao ničega na ovom svetu. Takav je bio i na bojištu u ratu.

— Hvala! — reče Šejn i ustade.

Šerman pređe rukom preko svoga čela.

— Da li je to sve što ste hteli da saznate od mene?

— Jeste. Mnogo ste mi pomogli, mister Šermane.

Šerman ga je otpratio do vrata.

— Pozdravite Fetsa Eldera od mene ako ga budete sreli, mister Šejne.

Šejn se isceri.

— Jutros sam ga video ovde — promrmlja on. — U banci.

Šerman ga je zbunjeno gledao.

— Čini mi se da je sa sebe zbacio prnje „Vels Fargoa“ —

objasni mu Šejn. — Mora da je našao novi posao i izgleda da mu je upala sekira u med. Izgledao je jako elegantno. Ličio je na nekog jako imućnog čoveka. Ja sam pomislio da je to vlasnik neke velike hacijende.

— Kako to sada, mister Šejne? On je uvek bio odan „Vels Fargou“?

— Svaka vernost ima svoju granicu — odgovori Šejn.

Uzeo je svoj šešir i pozdravio se sa Šermanom. Zatim se vratio u hotel.

Hteo je nešto da jede.

Trpezarija je bila prepuna i Marija Pilar je imala pune ruke posla. Šejn se pitao zašto je ona to preuzela na sebe.

Osmehnula mu se i pokretom glave mu pokazala jedini slobodan sto. Nalazio se pored prozora.

Šejn joj je zahvalio kratkim pokretom ruke i krenuo kroz dugačku prostoriju.

Dok je koračao posmatrao je goste. Kao za pakost, nije otkrio ništa sumnjivo. Nijedno lice nije bilo upadljivo.

Veoma brzo je kod njega stigla Marija Pilar.

— Kako si, dragi? — upita ona veselo.

— Zar nisi umorna, Marija? — upita on.

— Jesam — osmehnu se ona.

— Moraću da razgovaram s tobom.

— Sačekaj dok prođe gužva, dragi. Idi posle ručka u moju sobu. Sada ću ti doneti šniclu.

Šejn klimnu glavom.

Trčala je tamo-amo kroz prostoriju. Posluživala je sama.

Šejn je ocenio da ima oko dvadeset gostiju.

Pošto je ručao izašao je iz trpezarije koja je već počela da se prazni.

Ušao je u njenu sobu i legao na krevet. Posle dva sata pojavila se i ona.

Odvezala je kecelju, skinula čizme i bacila mu se u naručje. Poljubila ga je vatreno.

— Da li si žedan? — upita ona. — Hoćeš li vina?

Nije rekao ne.

Ustala je i prišla ormaru.

Šejn spusti noge sa kreveta i sede.

— Izgleda da jako mnogo ljudi traže to zlato — počeo on.

Okrenula se zbunjeno prema njemu.

— Ko? — upita ona.

On se iscerio.

— Pa eto, ja! Ti! A jutros...

— Ja! — prekide ga ona. — Kako si samo došao na takvu pomisao?

Visoki čovek odmahnu rukom.

— Nemoj da se zavaravamo, draga moja. Jutros su me u mojoj sobi u hotelu sačekala tri tipa sa revolverima u rukama. Očekivali su od mene da ih odvedem na pravi trag. Oni stalno motre na mene. Mogao bih se opkladiti da znaju da sam ja ovde kod tebe. I zato pokušaj da me negde sakriješ.

Gledala je uplašeno u njega.

— U tebe ne sumnjaju — nastavi Šejn. — Oni misle da si ti konobarica s kojom ja samo tako skraćujem vreme.

Prišla je stolu. Njene usne su se stegle.

Nalila je vino. Zamislila se.

— Nemoj se mrštiti, draga!

Osmehnula se i podigla čašu.

— Živeli!

— Živeli! — odvrati Šejn. Kucnuo se s njom i otpio dobar gutljaj.

— Ja sam ovde konobarica, ali ja ne skraćujem tebi vreme.

— Sve dok ti nitkovi misle tako neće doći na ideju da te priklješte i da na najgrublji način saznaju istinu od tebe — reče Šejn. — Možeš li da se setiš Fetsa Eldera?

— Naravno da ga se sećam! — prosikta ona. — Taj prokleti grubijan! Kako bih mogla da ga zaboravim!

— On se nalazi ovde u El Sueku!

— Misliš li da će me prepoznati? — upita ona uplašeno.

— Njega ne moraš da se bojiš. Bar ne zbog onoga što se onda dogodilo. On više ne radi za „Vels Fargo”. Ostavio je na mene jako lep utisak. Elegantan, doteran, bogat!

— A da li si ga pitao kako je došao do tog bogatstva?

Šejn odmahnu glavom.

— Pravio se da me ne poznaje — reče on. — Govorio je sa mnom na meksikanskom. Rekao mi je: „Ja vas ne razumem! Sklonite mi se s puta!” I, dok sam ja razmišljao šta da radim, on je nestao. Potrčao sam prema vratima kuda je izašao, ali njega više nije bilo. Kao da je u zemlju propao.

Sela je i zagledala se u njegove oči.

— I, šta ti iz toga zaključuješ?

— Još ništa.

Zamislila se.

— Da li ti je u pameti još uvek ime Klej Fišer? — upita Šejn posle izvesnog vremena.

— Kako da nije! To je čovek koji je prenosio zlatni tovar.

Šejn klimnu glavom.

— Svi smo mi mislili da je on ubijen prilikom napada na transport. Međutim, njega su ubili tek juče!

Tek sada je postala radoznala. To su svakako bile stvari koje ona nije znala.

— Da li ti misliš na neku zaveru ljudi u „Vels Fargou”? — upita ona zamišljeno.

Šejn je već mislio na to. Slegao je ramenima.

— Sreo sam Fetsa Eldera u banci. Međutim, on tamo nije stajao kao mušterija pored šaltera. Pojavio se iza jednih vrata za direktore. Možeš li nekako da saznaš kolika je njegova imovina? Možda je uložio zlato u ovu banku. Ovde žive sve sami bogati ljudi, bar koliko sam ja mogao da vidim. Isto tako moram saznati gde on stanuje. To bi mogli da preuzmu na sebe tvoji ljudi. U svakom slučaju, on je poznat u banci. Tu nema sumnje. I, to je jedan dokaz.

— Treba da ti pomognem, zar ne? — upita ona grubo. — A šta će biti posle toga? Mislim, ako se domognemo zlata. Onda ćemo ponovo postati neprijatelji, zar ne?

Šejn se osmehnu.

— Ne verujem da ćemo se domoći zlata, draga. Ako ga je u svojim rukama imao Fets Elder onda tvoji ljudi više nema šta da traže. On je mogao kupiti neku hacijendu, a vi ne možete da je strpate u džep i da je ponesete sa sobom u Sijeru.

Gledala ga je tužnih očiju. Izgleda da na to nije pomislila. Isto tako kao i ti priprosti tipovi koji su ga čekali u njegovoj sobi u hotelu.

— Nijedan razuman čovek ne bi opljačkao zlato u vrednosti od milion dolara i sedeo na tom blagu dok ne dođu bandolerosi i uzmu mu ga. Tu postoje razne mogućnosti. Da se zlato zameni za srebro, pa da se uloži u železničku prugu, da se kupe akcije ili zemlja!

Prišla je prozoru i pogledala na ulicu.

— A zašto si ti krenuo u poteru za zlatom koga više nema? — upita ona i namršti se.

— Ja ne tražim zlato, nego zločince.

— To je, znači, tvoj zadatak?

— Da!

Ponovo je pogledala kroz prozor. Međutim, Šejn je sumnjao u to da je nešto primetila.

— Nemoj odmah ostaviti svoj posao ovde — reče on. — Pokušaj da saznaš nešto o imovini Fetsa Eldera. Budi dobra i pomoz mi, draga!

Nije mogla tako brzo da se povрати.

Sijera, divljina, logor bandolerosa, to je bio njen svet. U njemu su lutale njene misli. To da neko da zlato za nekakve papirne akcije nije nikako mogla da zamisli. Bar dosad nije!

Šejn je žalio. Prišao joj je i zagrlio je.

— Na Fetsa Eldera sam samo sumnjala. Međutim, to je bilo samo razmišljanje. Mašta! Možda su se bandolerosi domogli zlata i sede na njemu tamo gore u Sijeri dok se ne razidu oblaci i sneg ne pokrije sve tragove.

— Šta si dosad saznala?

— Ništa! — odvrati ona kratko.

— Ja sam bio iskren prema tebi i rekao sam ti sve.

Gledala ga je radoznalo.

— Ništa! — ponovi ona. — Ovde niko ništa ne zna o zlatu. A bandolerosa nema u celoj provinciji. Zato je policija i otišla odavde pre godinu dana. Da li si ti čuo da postoji El Sapo? Kornjača! Ja sumnjam na njega i njegove bandoleroše. Jutros sam saznala da je njegovu bandu odneo vetar sa sobom. On sam živi ovde i ima neku bednu jazbinu. To je jedino što poseduje na ovom svetu.

Šejn se nasmeja. Da, on je čuo za tog bandita po imenu El Sapo i za njegove bandoleroše. Međutim, jedan milion u zlatu i jedan takav transport su za njega bili suviše veliki zalogaj. To je bila jedna mala banda kokošara i kradljivaca voća.

— Marija, kako je moglo nešto tako da ti padne na pamet?

— Nije baš pametno, ali predeo između El Sueka i Čihua-hue je oduvek pripadao njemu.

Poljubio je u čelo.

— Ostavi se već jednom tog zlata, devojčice. Mislim da je bolje ako već jednom nađeš svoj mir.

Otrgla se iz njegovog zagrljaja.

— Pričekaj ovde! — reče ona. — Naći ću čoveka koji će te izvesti iz grada čim se smrkne.

Izašla je iz sobe.

Šejnu je bilo žao. Ta lepa žena je dušu izgubila samo da bi se domogla tog zlata. Nije uspela. Bila je razočarana i poražena.

Napolju je noć već polako širila svoja tamna krila. Šejn je čekao. Upalio je lampu.

Ona se pojavila na vratima.

— Čovek čeka iza kuće — šapnu mu ona na uho. — Zove se Pedro.

Šejn stavi šešir na glavu.

— Kuda će me odvesti? — upita on.

— Na jednu hacijendu ovde u blizini grada, Šejne. Čim budem nešto saznala o Fetsu Elderu ja ću doći kod tebe.

— Nemoj me ostavljati tako dugo samog bez tebe, draga! Poljubio je.

— Možda da ostanem ovde? — upita on pošto je video tugu u njenim očima.

Osmehnula se.

— Samo ti idi — reče ona. — Važno je da umakneš tim nitkovima. A osim toga, ja ću morati da poslužujem do pola noći.

Zagrlio je još jednom i otišao.

Pedro, jedan mladi Meksikanac, čekao je iza štale. Na uglu ulice nalazila su se kolica u koja je bio upregnut magarac i oni su se popeli gore i izašli iz grada.

Sijala je mesečina. Šejn je raspoznao polja agave.

— Koliko vas je? — upita on Meksikanca.

— Ne znam, da li toliko mogu da brojim, senjore. Četrdeset i osam, četrdeset devet, pedeset. Mislim da nas ima četiri puta više od toga.

Šejn je bio iznenađen. Verovatno je to bila neka zabuna! On je pitao koliko je bandita Marija Pilar dovela sa sobom, mladi Meksikanac je govorio koliko ima peona na hacijendi.

— Vlasnik hacijende je strog — reče Pedro.

— Kako se zove?

— Senjor Espino.

— Kolika je njegova porodica?

— Nema je, senjore.

— A gde su ljudi Marije Pilar?

— Koliko ih ima? — upita Šejn.

— Nikada nisam bio kod njih, ali ima ih mnogo.

Ta đavolska zavodnica, pomisli Šejn. Izgleda da je njena banda promenila mesto boravka i našla neko novo sklonište u krilu velike planine!

Uskoro su stigli na hacijendu.

Onako, u mraku, ostavljala je utisak da je zapuštena i oronula.

Mladi Meksikanac zaustavi kola ispred glavne zgrade.

Pojavio se neki stari čovek. Bio je to vlasnik hacijende.

— Dobro došli, mister Šejne — pozdravi on visokog čoveka na dobrom engleskom jeziku. — Prijatelji Marije Pilar su i moji prijatelji. Osećajte se kod mene kao da ste u svojoj kući.

Mladić je oterao kola sa magarcem, a vlasnik je uveo Šejna u kuću.

Stari čovek je živio sam, ali je bio okružen mnogobrojnom poslugom. On je Šejnu stavio na raspolaganje dve velike prostorije na spratu u kojima je Šejn proveo više od nedelju dana.

Vlasnik hacijende nije bio čovek koji voli mnogo da priča. Preko dana se nalazio tamo negde na svojim njivama, a uveče je rano išao na spavanje.

Šejn se obradovao kada se Marija Pilar jednog dana pojavila ispred kapije sa dva osedlana konja.

Iznenadio se. Bila je to sada druga žena. Čizme, pantalone, bluza. Uz to još i veliki revolver koji se nalazio u futrolji za pojasom!

— Najzad si stigla! — uzviknu Šejn veselo.

Prišla mu je bliže, pogledala ga i osmehnula se.

A onda, odjednom mu se bacila u naručje i počela da ga ljubi. Vatreno, toplo kako je samo ona umela.

— Dođi ovamo! — reče ona posle izvesnog vremena. — Nešto ću ti pokazati.

— Pa valjda ću se najpre oprostiti od senjora Espina — bunio se Šejn.

— To nije potrebno — objasni mu ona. — Mi ćemo već biti u gradu pre nego što se on vrati sa svojih njiva i livada. Vinuli su se u sedla i poterali konje.

V

Udaljili su se sa hacijende i krenuli prema severu u brda.

— Kuda ćemo? — upita Šejn posle izvesnog vremena.

— Videćeš!

— Mučiš me, draga. A da te pitam, da li si saznala nešto o Fetsu Elderu?

Nasmejala se i poterala konja brže.

— Nemoj tog mrkova da teraš tako brzo po ovoj vrućini! — doviknu on za njom.

Nije ga poslušala i Šejnu nije preostalo ništa drugo nego da i on obode svoga konja i potera ga u galop.

Konji su se već bili umorili i opet su morali da jašu lagano.

— Zašto nećeš da govoriš, draga? — upita visoki čovek.

— Obuzdaj svoju radoznalost. Hoću da te iznenadim.

— Nećeš valjda da mi kažeš da si pronašla zlato?

Njene oči su sevnule. Međutim, nije rekla ništa.

Sto mu gromova! Izgleda da je ipak pronašla zlato.

Jahali su jedno pored drugog gore prema brdima. Posle dva sata su stigli.

Bila je to jedna klišura ispred koje su stajali stražari. A onda su ušli u dolinu.

„Gatling” se nalazio na jednom uzvišenom mestu i mogao je svakog trenutka da obaspe celu dolinu ubitačnom vatrom.

U dolini su se nalazili šatori, a tu je bila i jedna koliba slična onoj koju je Marija Pilar imala tamo gore na severu.

— Kako ste uspeli sve ovo da napravite za tako kratko vreme? — upita on.

— Već sam ti rekla — odvrati ona. — Taj šerif iz El Paza; proketo kopile, natovario nam je na vrat policiju.

Meksikanci, žene, deca i muškarci stajali su ispred šatora i pozdravljali Mariju Pilar Aguedu i visokog Amerikanca koga su već poznavali.

Šejn se setio jednog opasnog čoveka koji ga je mrzeo. Bio je ljubomoran. Zvao se Spiko.

— Da li je i Spiko ovde? — upita Šejn.

Marija Pilar se nasmejala.

— Jeste. Ali njega ne treba da se bojiš. Oženio se i mogu ti reći da ta njegova supruga ima đavola u svom telu. Ako bude ponovo ljubomoran na tebe ja ću joj to kazati, a ona je toliko opasna da će mu oči iskopati!

Stali su. Predali su jednom mladiću uzde konja i ušli u kolibu.

Sve je bilo na svom mestu. Stolovi, ormari, stolice, skupocene lampe, ogledalo iz Engleske! A u zadnjoj prostoriji nalazila se njena spavaća soba sa skupocenim krznima.

Šejn skide šešir.

Marija Pilar se osmehnu. Raskopčala je svoju bluzu i stala ispred njega. Ugledao je njene čvrste bele grudi. Visoki čovek se osmehnu.

— Paolo! — doviknu ona. — Dodji ovamo!

— Šta ćeš, vina? — upita ona Šejna.

Visoki čovek klimnu glavom.

Momak je doneo boce i čaše i stavio ih na sto.

Šejn uze jednu bocu.

Marija Pilar mu je uze iz ruke. Htela je ona da mu naspe vino.

Međutim, tog trenutka začuli su se koraci ispred vrata.

Šejn namesti grimasu na licu.

Dva bandolerosa uvedoše jednog čoveka unutra. Iza njih su stali još četvorica momaka koji su bili do zuba naoružani.

Čovek koga su bandolerosi uveli u kolibu bio je Amerikanac. Jedva se držao na nogama. Izgleda da su ga mučili!

— Donesite stolicu! — naredi Marija Pilar.

Kada je čovek seo ona je mahnula Šejnu da dođe.

— Sada razveži jezik i ispričaj sve. mister Šejnu — reče ona čoveku.

Šejn ustade. Otpio je gutljaj iz čaše koju je napunio i polako krenuo napred. Još mu nije bilo jasno šta sve ovo treba da znači.

Ipak, kada je stao ispred čoveka bilo mu je sve jasno. Šejn ga je poznao. Naslutio je i to šta će mu on ispričati.

Šejn je znao da se on zove Bili. Bio je u grupi Fetsa Elde-

ra. Kada je Šejn naišao na njihov transport bilo ih je šestorica. Da li su oni, možda, napali transport?

— Bili! Do đavola! — viknu Šejn. — Da li me se sećaš?

Tada je njihov susret bio kratak. Dok se Šejn vozio u kolima Fetsa Eldera Bili je vodio njegovog mrkova pored svojih kola.

Bili klimnu glavom.

— Da li je zlato kod vas? — upita Šejn. Nikako mu nije išlo u glavu da su ta šestorica mogli da napadnu transport.

Čovek ponovo klimnu glavom.

— Mi smo mnogo ranije saznali za transport zlata — reče on tiho. — Fets Elder je to saznao. On je razgovarao o tome sa Klejom Fišerom.

Znači, ipak je to, pomisli Šejn. Zavera ljudi „Vels Fargoa“!

— Nas je Fets Elder obavestio o tome kada smo stigli u Čihuahuu — nastavi Bili. Zatim smo se vratili u El Sueko i čekali da naiđe transport. Preko noći smo u mraku pretovarili teret i oni su nastavili dalje put. Ali, bez zlata. Otišli su u Čihuahuu i tamo ostavili konje i kola na ulici i vratili se nazad u El Sueko. Mislim da se zlato tada već nalazilo u banci. Mi smo se smestili na jednoj hacijendi koja sada pripada nama.

— To je hacijenda Verde Ramono — objasni Šejnu Marija Pilar. — Jedna od najvećih ovde u Meksiku. Četiri konja moraš zamoriti da je obiđeš unaokolo. Obično za to jahaču treba osam dana.

— Ko je ubio Kleja Fišera? — upita Šejn. — I, zaboga, zašto? To mi nije jasno.

— Klej Fišer i Fets Elder nisu podnosili jedan drugog. Već od samog početka! U El Sueku je ponovo došlo do sukoba.

— Ja sam u tim đavolskim ruševinama upucao tri čoveka — reče Šejn. — Ko su bili oni?

— To su bili momci iz Fišerove grupe.

— Pa zar su njega ubili njegovi ljudi? — upita Šejn iznenađeno.

— Niko nije podnosio Fišera. Svi su bili za Fetsa Eldera.

— Želiš li još nešto da saznaš od njega? — upita Marija Pilar. Ona je bila ponosna što su njeni ljudi toliko namučili ovog čoveka da je on propevao kao ptičica na grani i odao sve što je znao.

— To znači da je zlato nestalo i da se nalazi u banci u El Sueku! — zaključio Šejn.

Bili odmahnu glavom.

— Ja mislim da je ono preneseno u Meksiko Siti — promrmrlja on. — Međutim, nismo ga mi preneli. Mi smo ga samo pretovarili i predali ga Meksikancima. Zatim je Fets Elder uzeo novac iz banke. Ne mnogo. Tako za svakodnevne potrebe. Svako od nas ima jednu određenu sumu novca u banci, a imamo udela i u hacijendi. Dogovorili smo se da onaj koji više ne želi da živi na hacijendi i hoće da ode, dobije svoj deo koji će uplatiti ostali. Ali, tek posle dve godine kada počne da prištiže dobit sa hacijende.

Marija Pilar je gledala Šejna. Smeškala se.

Visoki čovek klimnu glavom.

— Vodite ga! — naredi ona svojim ljudima.

— Ja sam te lično spasao kada su onda ljudi Fetsa Eldera hteli da postupe s tobom isto ovako kako su tvoji ljudi naterali ovog čoveka da govori — reče on.

— Otkud ti znaš šta su oni radili sa mnom? — upita ona zamišljeno. — Mislim na to pre nego što je stigao transport! A taj lupež koji se do pre nekoliko trenutaka nalazio ispred tebe bio najbrutalniji. Prava pravcata životinja! Teško mi je i kada samo za trenutak pomislim na to. Ja sam žena. Sejne. Nežno i krhko stvorenje. Bez obzira šta sam radila i šta sam naredila.

— Razumem te — promrmkja Šejn. — Međutim, on će meni biti potreban kao svedok pred sudom. I zato se pobrini da se on oporavi.

Ona se iznenada trgla.

— Pred kojim sudom? — upitala je.

— Ja ću uhapsiti Fetsa Eldera i odvešću ga u Teksas. Kada ga uhvatim povešću na taj put i ovog čoveka.

Ona ispi gutljaj vina.

— Sedi! — reče ona oštro.

Šejn je ostao da stoji.

— Možeš imati Fetsa Eldera. I ovog čoveka možeš povesti sa sobom. Možeš uhapsiti celu tu bandu koja se nalazi tamo na hacijendi Verde Romano i živi ugodnim životom. Ti ljudi su tvoji, ali ne sada. Kasnije!

Šejn se iscreri.

— Ti se nadaš da ćeš moći da me ucenjuješ, zar ne? — upita on i podiže obrve.

— Već to radim.

— Ti si lud! Taj Elder nije više sluga kod „Vels Fargoa“. On ovde u Meksiku poznaje mnogo uticajnih ljudi. Budi oprezn, čika! To ti se može osvetiti.

Frogundala je besno.

— Ne smeš me zvati čika! To ranije nikada nisi rekao.

— Oprosti, draga — reče on. — Ipak ti savetujem da budeš oprezn.

Prišla mu je i stavila svoje ruke na njegova ramena. Nasmešila se i pogledala nežno u njegove oči.

— Ne! — reče on. — Ja neću učestvovati u tvojoj igri!

Okrenula se ljutito i sela na jednu fotelju.

— Šta ćeš ti raditi? — upita ona.

— Uhapsiću Fetsa Eldera, ili ću narediti nekom drugom da ga uhapsi.

— Tek pošto ja budem izvukla dovoljno novca od njega.

— Zaboravljaš njegove prijatelje Meksikance. Direktore banke! Ti ljudi su svakako bili u vezi s njim, inače on ne bi tako lako pretvorio zlato u imanje. Bez njih bi on trčao na sve strane kao da su ga zolje izujedale. On bi u tom slučaju morao da čuči na zlatu negde gore u brdima i da sačeka mirnija vremena.

— Njegove prijatelje Meksikance ćemo ostaviti po strani. Mene interesuje samo on.

— Dragi moja! Nemoj biti tako naivna. Čim počneš da ga

ucenjuješ za to će saznati njegovi prijatelji Meksikanci. Pazi dobro! Dok udariš dlanom o dlan ovde će se stvoriti čitav bataljon policajaca ili ruralesa. U tom slučaju neće ti pomoći niko na ovom svetu. Čak ni tvoj „gatling”.

— Ne bojim ih se! — uzviknu ona. — Kada Fets Elder ne bude hteo ništa da oda, onda će ga moji ljudi dobro izmestiti. Moraće da kaže imena ljudi koji su učestvovali u ovom prijavom poslu. A onda ću i njih ucenjivati.

Šejn stavi čašu na sto. Uzeo je svoj šešir.

— Kuda ćeš? — upita ona.

— Odjahaću natrag u El Sueko.

Namrštila se.

— Ne! — reče ona oštrim glasom. — Ti ćeš ostati pored mene. Ako nećeš milom, onda ćeš silom!

Šejn namesti grimasu na licu.

— To je i za tebe bolje — reče ona i osmehnu se. — Fets Elder će narediti da te traže. On zna da si se ti pojavio ovde u ovom kraju i boji te se. Već samo zbog toga moraće već sutra da isplati prvu ratu.

Šejn se trže.

— Da li si ti bila kod njega? — upita on.

— Pa, naravno! — odvrati ona brzo.

— Da li te je prepoznao?

— Jeste.

Visoki čovek odmahnu rukom.

— Možda je bilo bolje da sam ga pustio da te onda sasvim mirno obesi i više ne bi bilo glavobolja s tobom.

Nasmejala se glasno.

— Meni je to jako duhovito! — viknu Marija Pilar. — Hteo je da me obesi zato što sam bila bandit. A sada je on sam jedan zločinac.

Šejn protrlja rukom čelo.

— Budi sigurna da on neće prezati ni od čega i potrudieće se da ti jako brzo bude zavrnuti šija da se na njegovom putu ne bi našla jedna takva kobra.

— To mi je i rekao! — smejala se ona.

— On je čovek koji može da te sredi tako da te nikada više neće videti ovaj svet.

— On zna da mi imamo Bilijsa.

— Naredieće da ga ubiju.

— Bili je jako dobro čuvan i ako Fets Elder ne plati onoliko koliko sam mu tražila, ja ću sa Bilijem otići u policiju.

Šejn odmahnu rukom.

— Nemoj biti tako lakomislena! — opomenu je on. — Možda oni samo to i čekaju. Pomisli na to da je Elder, ili neko od njegovih prijatelja Meksikanaca, potplatio oficira! U tom slučaju Bili će biti mrtav čovek čim kroči nogom preko praga kod njih. A ista sudbina će zadesiti i tvoje ljude koji su ga doveli. To si loše smislila. Čini mi se da ja ovde više nemam šta da tražim i da treba da krenem.

Prišla mu je brzo i stavila ruke oko njegovog vrata.

— Nećemo se više prepirati, dragi! — reče ona nežno.

Izgleda da je to najrazumnije rešenje. Za prvih sedam dana ona je uradila mnogo, a on je lenčario ovde na hacijendi.

Šejn nije odgovorio na njena nežna milovanja.

Odvojila se od njega i otvorila vrata. Sela je ponovo.

Šejn pogleda napolje. Ispred vrata su stajali bandolerosi.

Bilo ih je više od deset i bili su do zuba nacružani. Ova plava nevaljalica je mislila na sve. Međutim, i pored toga, on nije verovao u to da je ona dorasla Fetsu Elderu. Taj stari lišac sigurno zna kojim putem je krenula vatrena plavuša.

Zatvorio je vrata i seo.

Gledala je zavednički u njega.

— Ti se ljutiš, Šejne! — reče ona.

On se osmehnuo.

Zaista, nije mu preostalo ništa drugo nego da ovu opasnu igru proprati u dobrom raspoloženju i da sačeka povoljnu priliku da umakne iz ovog osinjeg gnezda.

Prišla mu je i sela mu u krilo. Skinula je njegov šešir i bacila ga u stranu.

Šejnu se zamutilo u glavi. Kakvo je to samo žena! Lepa, vatrena, privlačna! Njemu se učinilo da nijedan muškarac ne bi odoleo njenim čarima. Šta se to s njim dešava? Zar stvarno nema snage da joj bilo šta odbije?

Nije dugo razmišljao. Uskoro je podigao uvis i odneo je na rukama do kreveta u sobu sa krznima.

Voleli su se do duboko u noć.

Kroz prozore je prodirala bleđa svetlost meseca i zvezda. Ona nikako nije mogla da se zasiti snažnog tela visokog čoveka. A i Šejn je uživao. Kakva vatra u tom telu koje kao da je bilo izvajano! Pa te okrugle, čvrste grudi!

Šejn nikako nije mogao da se seti da li se kada toliko zabudio. Njegove ruke su je stalno milovale.

VI

Kada se Šejn idućeg jutra probudio pored njega nije bilo Marije Pilar.

Protrljao je oči i uputio se prema vratima. Otvorio ih je. Napolju su stajali bandolerosi. Bili su još uvek tu!

Zatvorio je naglo vrata i obukao se.

Uskoro je unutra ušla neka mlada žena i donela mu doručak. Miris kafe ispunio je prostoriju. Na poslužavniku su se nalazile šoljice za kafu i mleko i tanjirići sa medom i sirom.

Šejn ništa lepše ne bi pozeleo. Osmehnuo se.

— A gde je Marija Pilar? — upita on.

Meksikanka se nakloni.

— Ne smem da vam kažem, senjore!

Šejn odmahnu rukom.

Podne je već odavno bilo prošlo kada je čuo topot kopita.

Jahač je doterao konja skoro do vrata.

Šejn je otvorio. Ugledao je Mariju Pilar koja je baš tog

trenutka sjahala iz sedla. Njeni ljudi nalazili su se još uvek na straži.

Marija Pilar je delovala umorno. Izgleda da je bila i ljuta. Pokušala je da se osmehne.

Ušla je unutra i Šejn zatvori vrata za njom.

— Nema novca, zar ne? — upita on.

— Prokleti kućkin sin! — prosikta ona.

— Nema taj milosti, zar ne?

Skinula je crni šeširić sa glave i bacila ga u jedan ugao prostorije. Bez ikakvog ustručavanja skinula je i ostali deo odeće sa sebe. Ostala je gola kao od matke rođena.

Međutim, bilo je jasno da nije mislila na ljubav. Obukla je kućnu haljinu i bacila se na krevet.

Šejn joj je polako prišao.

— Draga — reče on — Bili ipak nije čovek koji Fetsu Elderu nešto znači. Već sam ti rekao da će on pre narediti da ga hladnokrvno ubiju, nego da ti tutne u ruku jedan jedini pezos. Razumeš li me? Ja tu vrstu ljudi jako dobro poznajem.

— Ali, ako Bili progovori, onda će Fets biti sređen za veći ta vremena! — viknu ona ljutito.

Šejn podiže obrve.

— On se osigurao i od toga. To možeš verovati. Opet zaboravljaš njegove prijatelje Meksikance!

— Sutra će biti drukčije! — uzviknu ona. — Dala sam mu još vremena da se predomisli. Do dvanaest časova u podne. Ako ne posluša, onda ću ga ubiti!

Šejn zavrte glavom.

— Neka bude do sutra u podne, kao što si ti odredila. Dotle treba sačuvati Bilija.

Bacila se ponovo natrag na krevet.

— Znaš šta ja mislim, draga — reče Šejn tiho. — On će do sutra u podne poslati ovamo vojsku koja će vas uništiti. Bolje je da spakujete i da se preselite na neko drugo mesto gde vas vojnici neće pronaći.

— Ne sme on da traži vojnike, jer zna da ga to neće spasti.

— Kako to misliš?

— Rekla sam mu da ću u tom slučaju pustiti tebe sa lica.

Šejn je zbunjeno gledao. Čutao je.

— Kada sam mu to rekla on je baš dobro prebledео! — tvrdila je ona.

— Koristiš me kao sredstvo za ucenu?

— Da! — odvrati ona. — Zar ti misliš da to nije lepo? Znam da tako misliš.

— Pa, sada si rekla nešto pametno.

— On se tebe boji, razumeš? Ja sam htela to da iskoristim. Ti tu uopšte nemaš nikakvu ulogu.

Šejn sede pored nje.

— Mislim da nije pametno s tvoje strane što si mu pretiła da ću se ja umešati!

— Kako?

— To što ti misliš da se on boji mene nije tačno — reče on i stavi svoju ruku na njeno koleno. — Ti to samo uobrazava-

vaš. Kažem ti, isprazni ovaj logor. Fets Elder se ne boji ni mene ni tebe. Ti ne samo da ga nisi zaplašila nego si ga opomenula da on mora nešto da preduzme. Selite se iz ovog logora!

Osmehnula se nežno i ispružila ruke prema njemu. Privukla ga je sebi i poljubila ga. Pogledala mu je u oči.

— Zar se ti ne osećaš krivim? — upita ona.

— Ja?

— Da tebe nije bilo ja bih opljačkala milion u El Pazu.

— Ne bi uspela. Nikada. Ljudi koji su pratili transport već tada su zlato smatrali svojom ličnom imovinom. Borili bi se kao lavovi.

— Ti si kriv! — bila je uporna ona. Međutim, osmehnula se nežno. — A sada, daćeš mi jedan pametan savet!

— Ja? — upita on. — Pa i da ti nešto savetujem ti to ne bi poslušala.

Pogledala ga je zavodnički.

— Da li se razumeš u ljubav? — upita ona.

— Pa zar se nisi uverila u to?

Kućna haljina pade sa njenog tela. Naslonila je svoje lice na njegove grudi.

Milovao je njene kukove. Predao joj se sasvim. Međutim, prvi put otkako su se sreli pomislio je na to da se igra jako opasnom vatrom.

I, izgleda da se nije prevario!

Pucnji prasnuse iznenada. Čuli su se krici.

Uskoro su se s treskom otvorila vrata i jedan bandolero je uleteo unutra.

Šejn je jedva uspeo da siđe s nje i da se pokrije ćebetom. Drugom rukom prebacio je kućnu haljinu preko nje.

— Policija, senjorita! — viknu čovek piškvim glasom kao da ga peku na ražnju. — Ruralesi! Vojnici! Tako ih je mnogo!

Odmah zatim je istrčao napolje. Marija Pilar ga otpрати uplašenim pogledom.

Bandolero je ostavio otvorena vrata. „Gatling” je štektao.

Šejn skoči sa kreveta. Obukao se brzo.

— Hajde, čika! — viknu on. — Radi se o životu i smrti. Za sve nas!

Ustala je brzo i požurila prema mestu gde su se nalazile njene stvari. Obukla se brže nego Šejn i potrčala iz kolibe napolje.

— Ostanj ovde! — doviknu ona Šejnu. Zatvorila je vrata za sobom.

Šejn se sagnuo i prišao prozoru.

Naoružani ljudi trčali su prema klanacu. Žene i deca zavlačili su se u drvene barake i šatore.

Zakopčao je pojas i izašao napolje. „Gatling” je grmeo.

Međutim, to nije bilo ono što je interesovalo Šejna. On je obišao kolibu i pogledao unaokolo.

Svi konji nalazili su se u jednom koralu. Ipak, sa jednim konjem se nije moglo pobeći. A kako je to često u ovim predelima, kotlina je imala samo jedan izlaz. Taj prokleti klanac!

Unaokolo su se nalazili sve sami bregovi i strme stene. Lo-

gor je ličio na neku mišolovku. Bilo je lako da se čuva, ali ako neko prodre unutra onda je jako teško da se odavde umakne. Pogotovu na konju.

Šejn je pomislio na to da će žene i deca bandolerosa pokušati da se popnu uz strme obronke i stene da bi umakli olovnim kuglama koje su zviždale kao da ih sam đavo šalje.

Možda će biti tako! Ali, Šejn nije hteo da prepusti Mariju Pilar njenoj sudbini.

Samo, gde li je ona sada?

Marija Pilar borila se rame uz rame sa svojim ljudima tamo dole u klanacu.

„Gatling” je svakako bio najjače oružje u ovom boju. Šejn je video mrtve ljude na ulazu u kotlinu. Međutim, počelo je da se smrkava. Uskoro će strelac na „gatlingu” moći da puca samo nasumce pošto ništa neće videti.

Tu svakako nema šale, jer se bandolerosi ne bore protiv neke druge bande već protiv vojnika koji su dobro uvežbani i znaju svoj posao. Oficir je sigurno poslao grupu vojnika koji će onesposobiti za dejstvo taj đavolski „gatling”.

Konjanici su pokušavali da prodru u kanjon. „Gatling” je napravio pravi dar-mar među njima.

Komandant je ipak bio neka islužena stara raga i nije procenio situaciju kako treba.

Kada je odbijen taj napad pred Šejnom se odjednom pojavila Marija Pilar.

— Šejne! — viknu ona. — Jesi li video tako nešto? Oni beže kao zečevi!

Pala mu je u naručje.

— Koliko ljudi se nalazi kod „gatlinga”? — upita on.

— Trojica! — uzviknu ona. — Naterali su u bekstvo pedeset jahača.

— Pošalji bar još gestoricu tamo gore! — posavetovao je on. — Oni treba da štite tu trojicu od napada odozgo!

Međutim, ona ga nije poslušala.

— Dođi! — reče ona. — Žedna sam i hoću da popijem čašu vina, dragi.

Odveo je do kolibe.

Smrkavalo se. Na nekim obroncima je već bilo mračno.

Počeo je novi napad. Pucjava je bila tako žestoka, da je Marija Pilar zaboravila da je žedna.

Odjednom je prestalo štekatanje „gatlinga”.

Sada je bilo jasno da su to uzvici ruralesa, vojnika i policajaca.

Znači, ušli su u klanac!

Marija Pilar uplašeno pogleda Šejna.

— Šta to treba da znači? — upita ona. — Zašto je „gatling” odjednom umuknuo?

— Bežimo odavde pre nego što za to bude kasno! — viknu on.

— Ja sada ne mogu da bežim — prosikta ona ljutito. — Moji ljudi me više nikada neće slušati ako se odlučim na jedan takav korak.

Možda je ovo bio trenutak da joj se pomogne! Pružila joj

se prilika da se vrati u normalan život. Nije joj ostalo mnogo vremena da se odluči kuda će krenuti u životu. Ili pristojan život, ili konopac oko vrata!

Šejn nije dugo razmišljao. Udario je pesnicom po glavi i ona pade kao da je grom pogodio. Onesvestila se.

Visoki čovek je podiže sa zemlje i prebaci je preko svoga ramena.

Krici i pucnji su odjekivali kroz noć. Međutim, mrak je bio sve gušći.

Odrasli bandolerosi su se nalazili u klanecu, a žene i deca su se zavukli u kolibe.

Pored Šejna potrčao jedan pas. Podvijena repa žurio je da nađe neku rupu u koju bi se zavukao.

Šejn je trčao kroz kotlinu. Stigao je do obronka prema zapadu.

Prema galamj koja je nastala zaključio je da su vojnici i policajci prodrli u klanac.

Visoki čovek je u početku brzo jurio napred. Marija Pilar je u njegovim snažnim rukama bila lagana kao pero i nije predstavljala nikakav teret za njega.

Penjao se oprezno od terase do terase tamo gore prema vrhu brega.

Mnogo teže mu je bilo kada je naišao na stene. Međutim, sada nije morao da žuri. Nalazio se više od četiri stotine stopa iznad kotline. Niko odozdo nije mogao da ga vidi.

Bila je već skoro ponoć kada je stigao gore na zaravan.

Spustio je pažljivo Mariju Pilar u travu i opružio se pored nje koliko je dug. Prosto se kupao u znoju i bio je jako iscrpljen od dugog penjanja uz strme stene.

Tamo dole u kotlini gorele su kolibe bandolerosa. I koliba Marije Pilar bila je u plamenu. Galama je prestala. Čuli su se još samo tu i tamo pojedinačni pucnji.

Logor bandolerosa više nije postojao!

Šejnu je sada bilo jasno da je to delo Fetsa Eldera i njegovih prijatelja Meksikanaca.

Vreme kao da je za trenutak prestalo da teče. Ipak, uskoro se čuo glas Marije Pilar.

— Šejne, gde smo mi to? — upita ona.

Naslonio je svoju ruku na njene grudi.

— Tu smo, draga — odvrati on. — Na sigurnom smo mestu. Ne pretil nam nikakva opasnost.

Podigla se i sela.

— Da li smo mi...

— Jesmo! — prekide je on grubo. — Izgubili smo bitku. Ti i ja moramo odmah da krenemo da vojnici ne bi uhvatili i nas i stavili nam omču oko vrata, draga moja!

Legla je na zemlju i počela da plače.

On je milovao njenu kosu. Poljubio je u vrat.

— Dragaa moja — reče on nežno. — Odvešću te u Teksas gde ćeš živeti pristojno. Ti si neobično lepa žena i neće ti biti teško da se snađeš. U El Sueku sam te video kao domaćicu. Čini mi se da ti nema ravne. Otvorićemo neki restoran u koji će

navraćati ljudi da nešto pojedu i okrepe se. Čini mi se da si ti stvorena za to.

Ona je jecala. Ništa! Kao da je Šejnove reči odneo vetar. Visoki čovek obrisa rukom čelo. Odlučio je da ostane pored nje. Znao je da joj je teško!

Šejn je imao teških trenutaka u životu. Ipak, bio je siguran da će pomoći i ovoj lepoj plavuši da nađe samu sebe. A i da bude iskren, do toga mu je bilo jako stalo. Ta vatrena žena kao da mu je pomutila pamet!

VII

Fets Elder je bio visok, snažan čovek širokih ramena. Imao je oko četrdeset godina i ličio je na nekog hidalga, pripadnika španskih plemića. Njegova crna kosa bila je slepljena i mirisala je na kremu. Znači, berberin je tu imao dosta posla.

Nikom na ovom svetu ne bi palo na pamet da je to nekadašnji kočijaš koji je kasnije postao vođa transporta „Vels Fargoa“, moćne firme za prevoz putnika i tereta.

Bak, nekadašnji kočijaš prvih kola, a sada njegov najverniji drugar, skide šešir i sede na stolicu pored njega.

— Nikada mi nije bilo žao, Fetse — reče on — ali, ono što sam video ličilo mi je na pokolj losova na Aljasci. Tada smo dugo čekali da naiđe divljač. Jako dugo. A onda odjednom, losovi! Bilo ih je bezbroj i mi smo pucali bez milosti. Sneg je bio crven. A mi smo i dalje pucali.

— Nemoj se sada sećati babinih konaka — prekide ga Fets Elder. — Kaži ono što treba da kažeš!

— Bondolerosa više nema!

— A šta je bilo sa onom vešticom koja se pojavila ovde i ponašala se kao da je kineska carica?

— Ne znam. Bio je već pao mrak kada su vojnici napali kotlinu.

— A zar je nisi tražio?

— Jesam. Među mrtvima je nije bilo. Zatim sam uzjahao konja i vratio sam se.

— A Šejn?

Bak odmahnu rukom.

— Ni njega nisam našao u logoru.

— Da li si siguran u to?

— Ne bih mogao da se zakunem, ali mislim da je tako. Policajci su upucali Bilija zajedno sa ostalima. Bila je to omaška, uveravao me je oficir. Eto, tako je bilo.

— Ako nisu sredili Šejna i tu ženu, onda nismo ništa uradili! — viknu on.

— Nas niko više neće moći da ucenjuje — reče Bak. — Niko neće moći da potvrdi ono što Šejn i Marija Pilar kažu.

— Hoću da vidim leševe te proklete plave veštice i tog visokog, lukavog Šejna! — grmnu Fets Elder besno.

Bak se isceri.

— Valjda ne misliš da ponovo moram da jašem u tu prokletu kotlinu? — upita on. — Odande me sigurno neće moći izvući ni deset konja. Moje kosti ostaće tamo, Fetse. Koronel Gomez zna koga mi tražimo. Plavu Meksikanku i visokog Amerikanca. Oni su toliko upadljivi da će zapasti za oko svakom čoveka u ovom kraju.

Bio je žedan i uzeo je bokal sa vinom. Nije se ustručavao da otpije dobar gutljaj.

— Ako je Šejn pobeo ili ako se uopšte nije nalazio u logoru bandolerosa onda ćemo imati grdne nevolje — reče Fets Elder i namršti se. — Ja sam siguran da je taj nitkov saznao sve o nama od Bilija, a to je čula i ta plava veštica, karavan-vedi.

— Ta žena više neće moći da napada karavane — odvrati Bak. — Njeni bandolerosi su likvidirani.

— Mi više ne branimo Transporte, već nešto sasvim drugo — promrmlja Fets Elder. — Ako smo u ono vreme izgubili neki transport kola dobijali smo novi. Međutim, ako izgubimo hacijendu, nitko nam neće dati drugu. Znači, mi sada branimo svoju imovinu.

Bak klimnu glavom.

— I ja tako mislim — potvrdi on.

Otpio je dobar gutljaj i vratio bokal na sto.

— Zašto piješ iz bokala! — viknu Fets Elder. — Opameti se već jednom, čoveče. Mi više nismo kočijaši.

Bak se nasmeja.

— Da li si to naučio od tvojih prijatelja Meksikanaca? — upita on. — Video sam Koronela Gomeza kako besni kao divlja zver. Taj prokleti pustinski pas žedan krvi! A ovde neće da dodirne nijednu stvar ako nema bele rukavice na rukama. To je znači, kultura, zar ne?

Fets Elder nabra čelo.

— U drugim zemljama sveta se drukčije postupa sa banditima — reče on. — Trebalo je da upucamo tu plavu vešticu. Međutim, u igru se umešao onaj pasji sin Šejn. Moramo se pobrinuti da on što pre krene na daleki put bez povratka. Međutim, moramo biti opreznii!

— Samo neka on dođe! — viknu Bak. — Šta je to sada? Bojimo se jednog jedinog čoveka, Fetse! Svuda unaokolo nalaze se stražari tako da ni ptica ne može da proleti, a da je neko ne primeti. A i ako taj nitkov uspe da uđe unutra, odavde živ neće izaći!

Fets Elder je zamišljeno gledao ispred sebe.

— Sreo sam se s njim u El Sueku — reče. — U banci! Sigurno on misli da ću se ja ponovo pojaviti tamo.

— Ako je Šejn čovek od zakona, onda on nije krenuo samo za tobom. Traži i nas, Fetse. Ne brini, Gomezova policija je obavestena o svemu. A takav jedan snažan, visok čovek ne može ostati neprimećen u El Sueku.

Tog trenutka začuo se topot kopita.

Njih dvojica pogledaše jedan drugog.

Ustali su i izašli na terasu ispred kuće.

Bio je to Lemon, čovek koji je pripadao grupi koja je onda

pratila transport. On je sjahao i mahnio rukom. Nešto je vikao, ali ga oni nisu razumeli.

Potrčao je prema kući.

— Šta je to sada? — promrmlja Fets Elder. — Čini mi se da je Lemon sreo samog đavola!

Njih dvojica su sišli niz stepenice i pošli mu u susret.

— Fetsel! — doviknu Lemon i mahnu šeširom. — Stari Amoros se upravo ovog trenutka vratio iz brda!

Stao je ispred njih dvojice i udahnuo duboko vazduh.

— To je lepo od starog Amorosa — mumlao je Fets Elder.

— Da nije doveo neku žensku kada si ti tako van sebe od uzbudjenja! — viknu Bak. — Ako je tako, onda kreni odmah s njom u perje. Kreveta ima dosta.

— Amoros je tamo gore u brdima video jednog visokog, snažnog Amerikanca i neku plavu ženu — objasni Lemon. — Kaže da je Amerikanac pucao revolverom na antilopu!

Fets Elder i Bak pogledaše jedan drugog.

— Šejn! — grmnu Fets Elder. — Tu nema sumnje. To je on sa tom plavom vešticom.

— Stari je tvrdio da je ta plavuša Marija Pilar — reče Lemon. — Šejna ne poznaje. Ali, jedan tako visok gringo! Takvih ovde nema mnogo.

— I gde ih je primetio u brdima? — upita Fets Elder promuklim glasom.

— Amoros će sada promeniti konja i pokazaće nam gde ih je video — objasni Lemon i obrisao znoj sa čela. — Ovde je tako toplo.

— U brdima je sveže — promrmlja Fets Elder i potapša Baka po ramenu. — Onda, daj znak da otpočne lov! Okupi sve ljude, a povešćemo i peone koji se tamo gore u brdima jako dobro snalaze. Ako bude bilo potrebno da se podelimo u grupe, onda će u tom slučaju svaka grupa imati svoga skauta. Krenućemo kroz desetak minuta. Pokvarićemo tom kućinom sinu to zadovoljstvo gore u brdima. A onda ćemo obesiti i tu vešticu, plavokosu Meksikanku. Ovog puta neće uspeti da je spase!

Fets Elder je krenuo u svoju sobu. Uz put je kucao na sva vrata.

— Sijesta je završena! — vikao je on. — Izlazite svi na polje i sedljajte konje!

Bak i Lemon potrčaše niz stepenice. Lupali su pesnicama po vratima soba svojih drugara.

— Dodite brzo na mesto gde se sedljaju konji! — vikali su njih dvojica.

Sunce je prosipalo svoje vrele zrake sa vedrog, plavog neba. Jedino je u zgradama bilo hladovine. Ljudi su lenjo koračali uznemireni vikanjem Fetsa Eldera, Baka i Lemora.

Ubrzo se na prostoru za sedlanje konja našlo dvadesetak momaka. Bili su tu i mlađi Meksikanci koje je doveo Bak.

Ljudi su sedlali konje i tovarili zalihe hrane na mazge. Poneli su i dva šatora pošto je u to doba u Sijeri noću bilo jako hladno.

— Izgleda da Fets pretpostavlja da će lov na tog nitkova potrajati malo duže — reče Lemon Baku. — Meni se čini da

je on precenio tog pasjeg sina koji se nalazi tamo gore u brdima!

— Njegovo je da odlučuje — mumlao je Bak. — Fets uvek zna šta je najbolje da se uradi!

Uzjahali su konje i krenuli.

Bak se setio susreta sa Šejnom. Valjda nikada u životu neće zaboraviti kako ga je taj visoki, snažni čovek poslao u carstvo snova onesvestivši ga jednim jedinim udarcem kada je hteo da uzme bocu sa vodom, žednim Meksikancima. Došlo je vreme da ti vratim taj dug, Šejne, pomisli on i isceri se pakosno. Nećeš se tako lako izvući! Peći ćemo te najpre na tihoj vatri, kao prerijskog zeca, a zatim ćeš se pržiti na paklenoj vatri!

Grupa, koju je predvodio stari Amoros, već je bila napustila hacijendu i kasala prema zapadu.

Pred večer su stali i napravili logor da bi prenoćili.

Tek u podne idućeg dana prešli su granicu hacijende i poterali konje gore u brda.

Amoros ih je odveo do onog mesta gde je video Mariju Pilar i Šejna i posmatrao ih.

Sjahali su i potražili tragove.

Ovde su prenoćile dve osobe. To se sasvim jasno moglo videti. Jedna je imala velike čizme, a druga male.

Fetsu Elderu je sada bilo jasno da stari Meksikanac nije izmislio priču o visokom čoveku i plavokosoj Meksikanki.

Ostali su samo otisci čizama.

Amoros pokaza rukom prema severu.

— Tamo se nalazio logor bandolerosa — objasni on. — Njih dvoje došli su iz tog pravca. Oni idu pešice, senjore.

Lice Fetsa Eldera razvuklo se u osmeh.

— Kuda sada da krenemo, Amorose? — upita on. — I, šta oni tamo gore traže?

Mršavi stari čovek podiže obrve.

— Hombre, pa to je jasno — reče on. — Tamo gore u gudurama planine stanuju duhovi i đavoli. Možda je bandolera krenula da ih umilostivi kako bi se sačuvalo potomstvo.

Fets Elder se namršti.

— Na konje! — viknu on.

Ljudi potrčaše prema svojim konjima.

VIII

Marija Pilar uzdahnu i zagrlila Šejna. Njeno lice se zgrčilo od bola.

Šejn je podiže sa zemlje. Odneo je do jednog oborenog stabla i spustio je na zemlju. Skinuo je čizmu sa njene desne noge.

Ona je jednog trenutka bila izgubila ravnotežu i kliznula niz strmi breg. Preturila se nekoliko puta pre nego što se uhvatila za jedan žbun.

— Da li te jako boli? — upita Šejn.

— Sada već nije tako strašno — odgovori ona i steže zube. Šejn je opipao nogu. Ništa nije bilo slomljeno. Nije bilo ni otoka.

Pogledala je unaokolo.

— Da li ćemo uspeti da uskoro stignemo tamo gore? — upita ona.

Šejn je već bio otkrio goniocce. Jedino nije mogao da raspozna ko su oni. Zato se i odlučio da krene ovim teškim putem.

Žurio je da stigne na zaravan do koje se moglo doći samo preko strmih obronaka i visokih stena. Tamo će biti sigurni da ih bar jahači neće moći uhvatiti na nišan.

— Zašto ne ostanemo ovde? — upita ona. — Ja više ne mogu da pokrećem nogu.

Šejn zavrte glavom.

— Ne, draga — reče on blagim glasom. — Gone nas.

Marija Pilar je razrogačila oči.

— Ti si primetio nekoga?

— Da! Dvadeset jahača.

Udarila se rukom u grudi.

— Da li su to policajci? — upitala je ona.

Šejn je masirao njen članak.

— Možda i jesu — odgovori on. — Još uvek ne može da se raspozna.

— Koliko su blizu odavde?

Šejn odmahnu rukom.

— Kada se budemo popeli tamo gore, više za nas neće biti opasnosti — objasni joj on.

Pokazao je rukom gore prema ravnom demu zemlje iza stene.

Huknula je. Umalo nije zaplakala. Izgleda da je bolela cela noga.

Šejn ustade.

— Nosiću te! — reče on i smehnu se.

— Biću ti teška.

— Nećeš.

Podigao je polako i prebacio je preko svoga ramena.

Išao je korak po korak uz strmi obronak. Pridržavao se za žbunje i vrhove stena da ne bi pao.

Ipak, išao je dalje. Znoj se slivao sa njegovog čela i sa celog tela.

Otkopčao je jaknuo i košulju i nastavio da se penje dalje.

— Odmori se malo, dragi! — reče ona.

Šejn se isceri. Udario je nežno po zadnjem delu tela.

— Nisi mi teška, srce — reče on dahćući. — Ti si laka kategorija!

Visoki čovek je bio spreman da ovu vatrenu plavušu nosi na ramenu čak do Teksasa samo da je spase grozne smrti na garoti koja je čeka ukoliko je budu uhvatili. Jer, ona je bila vođa jedne grupe bandolerosa!

Međutim, Šejn je jako dobro poznao ovaj kraj Meksika. Od siromaštva do zločina ovde je često bio potreban samo jedan jedini korak i neki ljudi su tek onda primetili da se nalaze

na suprotnoj strani zakona kada su im stavljali omču oko vrata. Lupeži kao što je Fets Elder i njegovi drugari umeli su đavolski vešto da izbegnu sve zamke.

Ostavio je Mariju Pilar pored obale da bi mogla da ohladi povređeno stopalo.

Osmotrio je.

Nikoga nije bilo nigde unaokolo. Najteže mu je bilo to što je imao samo revolver, a ne i pušku.

Zbog toga se pomalo i bojao.

Posle četiri sata odmora on je probudio Meksikanku.

Podigao je na noge u nameri da je prebaci preko ramena i da je dalje nosi. Međutim, ona ga je zamolila da joj pomogne da obuče čizme. Zelela je da ide sama dalje.

Koraćali su kroz noć. Ruku pod ruku.

Prošli su više od jedne milje. Marija Pilar stade. Nije mogla dalje.

Šejn nije oklevao. Prebacio je telo lepe Meksikanke preko svoga levog ramena.

Kada je počelo da sviće oni su stali da se odmore.

Nije prošlo dugo vremena, a Šejn je ugledao crne tačke koje su se kretale preko brega.

To su bili naoružani ljudi koji su hteli da uhvate njega i plavu lepoticu!

Šejn je izbrojao da ih ima deset i opsovao.

Šta to sada treba da znači? Grupa je pre toga bila mnogo veća. Znači, ti nitkovi su se podelili?

Osvrnuo se unaokolo.

Ti nitkovi su već bili otkrili njegov trag. To je on video još prethodnog dana. One tačke kretale su se tačno onde gde je on prolazio. Međutim, gde li su ostali?

— Moramo krenuti dalje, draga — reče on nežno. — Stvarno drugog izbora nemamo.

Pogledala ga je uplašeno.

— Idu li za nama i možeš li da ih vidiš? — upita ona.

Pomogao joj je da ustane.

Pogledala je u daljinu.

— Oni su još jako daleko — obavesti je Šejn. — Da mi ostanemo ovde oni nas ne bi pronašli, pa da im je bog ujak. Međutim, oni ne idu svi za nama. Bilo ih je bar dvadesetak. Sta je sa ostalima?

Ona se naslonila na njega i gledala na sve strane.

— Eno tamo je šuma — reče ona.

Šejn se isceri. Razmislio je. Više je voleo da se drži stena na severu. Imaće dobar pregled, a tamo se ne ostavljaju tragovi.

Prebacio je Meksikanku preko ramena i krenuo dalje.

Ceo dan je s vremena na vreme pogledao prema crnim tačkama. Međutim, ti nitkovi nisu uspeli da smanje rastojanje.

Došli su do kraja stenovitog predela. Ispred njih je pukao pogled na ravno zemljište, koje je bilo obraslo travom i ispresecano žbunjem.

Šejn je odlučio da noć provedu ovde među visokim stenama.

— Nemamo ništa za jelo, srce — reče Šejn. — Da li si gladna?

Osmehnula se.

— Ne, nisam! — odgovori ona odlučnim glasom. — Ali, ti sigurno jesi, visoki čoveče. Nosio si me celim putem!

Naslonila je svoju glavu na njegove grudi. Sedeli su tu u travi dok se noć polako spuštala. Uskoro su se pojavile i zvezde.

Zavukla je ruku u njegovu košulju i poljubila ga. Njen vreli dah milovao je Šejnovo lice.

— Volim te — prošaputala je ona nežno i pripila se uz njega. Otkopčao je njen pojas i pomogao joj da skine uske pantalone. Uzdahnula je od zadovoljstva.

Bila je skoro ponoć kada je lepa Meksikanka zaspala u njegovom naručju.

Ujutru je Šejn hteo da je probudi nežno. Međutim, tada je odjeknuo topot kopita koji je probudio plavušu i odjednom je preneo iz raja u pakao.

Šejn gurnu ženu u stranu i uze revolver u ruku.

— Sagni se i ostanj da ležiš — prošaputa on.

Navukao je šešir na čelo i otišao u zaklon iza poslednje stene.

Bilo je pet jahača. Četiri Amerikanca i jedan peon koji ih je vodio. Ljudi Fetsa Eldera! Tu za Šejna više nije bilo sumnje. Petorica muškaraca koji su se uputili za njim i Marijom Pilar da bi ih poslali na onaj svet! Imali su sve ono što on nije imao. Hranu, municiju, puške i konje!

Šejnu je već bilo jasno da on može izaći na kraj sa dvadesetoricom nitkova koje je ugledao tamo dole u klancu samo tako ako upotrebi oružje i domogne se konja.

Polako i oprezno, sa puškama u rukama, kaskali su oni napred. Bili su sigurni da su pred samim ciljem, to se videlo po njima. Međutim, nisu ni slutili koliko je blizu visoki čovek!

Šejn ih je pustio da projašu pored njega, a zatim se uspravio iza stene.

— Hej, vi tamo! — viknu on. — Bacite oružje!

Zaustavili su konje i okrenuli ih nazad.

Ugledali su visokog čoveka i odmah pucali.

Šejn se baci u stranu i dok je padao uputio je dva hica.

Obe kugle pogodile su cilj. Dva čoveka padoše iz sedla sa konja, a peon potera brzo svoga konja i ubrzo nestade.

Dvojica nitkova koji su pucali na njega i nisu ga pogodili, skočili su sada sa konja i bacili se u zaklon. Vatra iz Šejnovog revolvera naterala ih je da se sakriju iza stena.

Brzo je ponovo napunio revolver i prebacio se na drugu stranu stene.

— Draga! — viknu on prodornim glasom. — Dođi brzo!

Već je bila stigla. Kao kakva divlja prerijska mačka puzila je ona pored stene.

— Konji! — doviknu joj on tiho.

Uspravio se i brzo ispalio hice na dvojicu nitkova koji su se nalazili jako blizu Marije Pilar i okrenuli pušćane cevi prema njoj.

Povukli su se dalje između stena. Njihove „vinčesterke” su grmele. Međutim, olovo je zviždalo iznad Šejnove glave. On ih je terao od jedne stene do druge ne pokrenuvši se sa svog mesta.

Jedan nitkov kriknu bolno i pade. Drugi se odmah baci na zemlju.

Šejn se osvrnuo unaokolo.

Lepa Meksikanka je držala dva mrkova za uzde.

Šejn potrča prema njoj.

Njene zelene oči su sijale od sreće. Dobacila je uzde visokom čoveku.

Poterali su konje pored stena.

Iza njih prasnuše pucnji. Međutim, kugle više nisu mogle da ih stignu.

Ispred njih se našla jedna visoka stena. Poterali su konje iza nje. Više nije bilo opasnosti. Sada i pucnji prestadoše.

Marija Pilar i Šejn se osmehnuše.

Galopirali su prema istoku. Ceo dan su ostali u sedlima.

U bisagama je bilo hrane i pića i skoro nisu morali da zaustavljaju konje da bi ih nahranili i napojili.

Kada se smrklo oni su pronašli jednu pećinu koja je bila dovoljno prostrana da se u njoj smeste i konji.

Na sedlu jednog konja bila je privezana vreća za spavanje. To je bilo nešto novo i moderno. Smestili su se oboje u vreću i začudo nije im bilo tesno unutra.

Marija Pilar se nasmejala.

— Hoćemo li moći da se izvučemo oдавде? — upita ona visokog čoveka.

— Videćemo! — odvrati visoki čovek i nasloni svoje usne na njenu mekanu kožu.

IX

Vetar je talasao vatru u kampu, a plamen se uvijao i osvetljavao lica ljudi koji su sedeli unaokolo.

Fets Elder je čučao pored svog sedla i gledao u vatru.

Bio je ljut kao ris. Izgleda da je Šejn umakao! A s njim je nestala i ta veštica Meksikanka!

Ono što je bilo najgore je da ih nisu ni videli mada su uvek išli za njihovim tragovima. Nisu imali konje i trebalo je već davno da naiđu na njih i da ih uhvate za vrat.

Odjednom se začuo topot konjskih kopita.

Svi su očekivali da se pojave pet konjanika, ali to je bio samo jedan jahač!

Bio je to stari Amoros.

Bak skoči i udari pesnicom desne ruke u dlan svoje levice.

— Amorose — uzviknu on veselo. — Najzad smo uhvatili tog kućkinog sina! Zavnućemo mu šiju i priredićemo takvo slavlje kakvo se nikad u ovom kraju nije videlo!

Ljudi su skočili. Počeli su da se vesele.

Stari Meksikanac dotera konja do logorske vatre.

Ljudi su prihvatili uzde njegovog konja. Pomogli su mu da sjaše.

Amoros je bio iscrpljen. Izgledalo je kao da je jahao kroz sam pakao i to dugo, veoma dugo.

Okrenuo se prema Fetsu Elderu. Jedva se držao na nogama.

— Pa, gde ste vi, sto mu gromova! — viknu Bak. — Da li ste najzad sredili tog kućkinog sina i tu plavu vešticu koja mu pravi društvo na putu kroz divljinu?

Stari čovek duboko udahnu vazduh kada je stao ispred Fetsa Eldera. Njegovo lice je bilo smrknuto.

— Oni su svi mrtvi ljudi, senjore! — reče on. — Taj visoki gringo se odjednom našao iza nas i pozvao nas da bacimo oružje. Mi smo okrenuli konje nazad i odmah pucali. Međutim, pucao je i on. I to đavolski opasno.

Lice Fetsa Eldera se smračilo kao zlo vreme. Od besa nije mogao ništa da kaže.

Nastala je grobna tišina. Sve oči bile su uperene u Fetsa Eldera.

— Onda je taj kućkin sin jednostavno uzeo konje naših drugara i uhvatio maglu zajedno s tom plavom lepoticom — oglasi se Bak. — Da li si video tu ženu, Amorose? Da li se ona još uvek nalazi pored njega?

— Ne znam, senjore — odgovori stari Meksikanac. — Video sam samo tog visokog čoveka.

— Gde se to dogodilo? — upita Fets Elder kreštavim glasom.

— Tamo na kraju gde su prestala brda, senjore — objasni Amoros. — Taj čovek je verovatno stajao između stena kada smo mi projahali. Senjor Smiter i Senjor Vako su odmah pali s konja. Čini mi se da taj čovek đavolski dobro gađa. Jedva sam uspeo da se osvrnem, a konji senjora Hilera i senjora Pintera ostali su bez jahača. Svi oni su ležali u travi. Posle toga nisam čuo pucnje. To je sve, senjore.

— Mislim da on sa tom guskom jaše prema El Sueku — reče Lemon.

— Ali, tamo on ne sme da se pojavi! — reče Fets Elder.

— U svakom slučaju on će morati da se pomiri sa sudbinom i krenuće prema granici, bez obzira da li se zaustavio u El Sueku ili nije. Tamo ga čeka policija! Ali on to ne zna.

— Međutim, ta plava veštica zna — mumlao je Fets Elder.

— Hoćeš li da pođemo u poteru za njim? — upita Lemon. — Ako mu dozvolimo, on će umaći!

Fets Elder protrlja čelo.

— Možda Šejn jaše prema granici, a možda i ne! — grmnju on ljutito. — A čak i ako pređe granicu, on još uvek ostaje opasan i može nam zakuvati đavolski paprenu čorbu. Pogotovu što ta veštica zna sve o nama. Preduzeće nešto tamo iz Teksasa. Meksikanci u El Sueku, ljudi iz banke i ostali neće nam tako lako to sve oprostiti. Ne! Moramo uhvatiti tog pasjeg sina. Sedlajte konje!

— Mrak je, Fetse — doviknu jedan čovek. — Sada ne možemo da vidimo tragove.

— Nemoj da pričaš gluposti, Džokere! — grmnju Fets Elder. — Amoros će nas odvesti do mesta gde su pala naša četiri

čoveka. Dok ih sahranimo sunce će se već pojaviti na istoku. A onda ćemo videti šta ćemo dalje da radimo?

— Tako je! — ogłosiše se ljudi.

— Sedlajte konje! — naredi Fets Elder.

Samo pet minuta kasnije kaskali su oni lagano kroz noćnu tminu. Logorska vatra je još dugo gorela.

Dan je već bio najavio svoj dolazak kada je Amoros zaustavio svoga konja.

Ljudi su sjahali.

Odjednom su se gore na stenama pojavili Hiler i Pinter.

Pinter je pridržavao svoga drugara kome je Šejn smestio olovo u rame.

Čuli su istu priču koju je ispričao Amoros.

— To kopile se odjednom stvorilo iza nas kao da je iz zemlje izniklo. Odmah smo pucali i mi i on. Dok sam uspeo da da prepoznam Smiter i Vako su već bili zagrizli travu.

Pinter je obrisao znoj sa čela.

— Hiler i ja smo se bacili s konja na zemlju — nastavio je on. — Povukli smo se tamo iza stena. Nije to bio neki dobar zaklon. A onda sam ugledao tu plavu Meksikanku. Trčala je. Pucao sam nekoliko puta. Svakog drugog bih pogodio, ali nju nisam. Ta veštica kao da ima veze sa samim đavolom.

Amoros se prekrsti.

— Sačuvaj nas sveta device iz Gvadalupe — promlja on.

— Znači da je ta žena nastavila put s njim! — viknu Fets Elder. — Hajde, ljudi! Najpre ćemo sahraniti Smitera i Vaka. A zatim nastavljamo dalje.

Bilo je skoro svanulo kada su ljudi ukrućeno stajali oko grobova.

Skinuli su šešire i Lemon je očitao molitvu.

Lako su mogli da raspoznaju tragove četiri konja. Marija Pilar i Šejn su krenuli prema istoku.

— Otišli su prema El Sueku — reče Lemon. Pogledao je Fetsa Eldera. — Možda ćemo imati sreće. — Uz to, meksikanska policija je budna!

— Jedino bog će moći da nas sačuva ako ne budemo imali sreće! — viknu Fets Elder ljutito.

— Greške prošlosti! — vajkao se Bak i vrteo glavom. Prešao je rukom preko svoje brade i setio se kako ga je Šejn žestoko udario po njoj. — Šteta što tog visokog nitkova nismo onda obesili!

Pogledao je Fetsa Eldera. Međutim, on je ćutao.

X

Šejn i Marija Pilar su povukli uzde i skrenuli s puta. Jahali su dalje kroz polje agave i uskoro su ugledali jednu oronulu kolibu.

U daljini se video grad. Međutim, oni su ovde hteli da sačekaju veče i da pod crnim velom noći uđu u El Sueko.

Poterali su konje prema kolibi.

Marija Pilar je znala da policija u El Sueku traži Sejna i nju.

Koliba je imala samo tri zida. Uterali su konje unutra i sjahali.

Bilo je jasno da ta koliba pripada hacijendi gde su bili smešteni alati peona i kolica. U jednom uglu nalazila se kukuruzovina.

Ostavili su konje da se odmore u hladovini.

Šejn se odjednom trgao! Šta to treba da znači?

Pored zida su stajala neka kolica pokrivena platnom.

Šejn povuče platno. I gde! Odjednom se pojaviše trojica nitkova sa revolverima u rukama.

Marija Pilar se uplašila. Stegla je Šejna za ruku.

Jedan je bio pravi udarač. On je ostao naslonjen na stub. Drugi, koji je ličio na prostaka najgore vrste, prišao je nekoliko koraka. Mršavi nitkov koji se zvao Vili prišao je njoj.

Sva trojica su je prosto gutali pogledima.

— Čekali smo vas dugo, a ti se tu maziš sa ovom lepoticom, dugački čoveče — reče mršavi i tresnu pesnicom Šejna pored lica. Iscerio se kada je visoki čovek posrnuo unazad.

Marija Pilar kriknu.

— Nemoj mi kvariti bubne opne! — viknu mršavi čovek. — Mogla si i ti dobiti po glavi! — promrmlja nitkov. — Ali, ne brini ti ćeš dobiti nešto drugo. Samo moraš malo sačekati.

Uhvatio je za rame i povukao je.

Međutim, ona se čvrsto držala za Šejna.

Nitkov zabi cev revolvera u njena rebra. Pri tom je stalno držao Šejna na oku.

Šejn je pomislio da pokuša da se brani. Međutim, svakako bi ugrozio život Marije Pilar. Da se baci na bilo koju stranu ti lupeži bi pucali i pogodili bi Mariju Pilar. Samo zato je ostao miran i nije ništa preduzeo kada je Vili uhvatio ženu još čvršće trgao je od nje.

— Džubale! — viknu on i gurnu Mariju Pilar tako da je ona uletela u naručje dežmekastom nitkovu koji je stajao iza Šejna.

Lupež je uhvati i privuče je sebi. Međutim, brzo je ponovo uzeo svoj „kolt“ i uperio cev u Šejna.

— Moja je!

— Vidim! — brundao je Vili. — Ali, ostavi je za trenutak i nemoj izigravati zaslepljenog bika. Najpre moramo da sredi-mo ovog dugajliju. Sporazumeli smo se i moramo se držati onoga što smo se dogovorili!

— Šta to treba da znači? — upita Šejn. — Zlato se više ne može pronaći.

Vili je ponovo hteo da ga udari. Zamahnuo je snažno.

Međutim, Šejn je reagovao munjevito. Uhvatio ga je za ruku i stegao je čvrsto.

Gledali su jedan drugom u oči.

— Napuniću te olovom! — viknu Vili besno.

Šejn pusti njegovu ruku.

— Vili, ona lutkica gore je tako privlačna! — doviknu nitkov koji je ličio na prostaka. Iscerio se. — Znaš šta, mi ćemo nju najpre položiti na krevet pre nego što je odvedemo u grad kako bismo naplatili novac koji je raspisan za onog koji je

uhvati. Jedna Meksikanka se traži! Plavuša! Takvu sam video samo jednu u celoj okolini. A to je svakako ova pčelica ovde.

Poljubio je.

Marija Pilar ga udari pesnicom po licu.

Međutim, njemu to nije smetalo.

— Vili, ova ima sve!

Vili je gledao Šejna.

— Zavežite! — viknu on. — Prvo je na redu ovaj dugajlija. Njega ćemo srediti što pre. Posle toga ćemo se dogovoriti šta ćemo dalje.

— Zar već niste otišli daleko? — upita Šejn.

— Jesmo — odvrati Vili. — Bio sam kod firme „Vels Fargo” i razgovarao s tim nitkovima. Ti si se raspitivao za nekog Fetsa Eldera koji je nekada radio za „Vels Fargoa”.

— Nisam ništa saznao — reče Šejn.

— Evo, sada ćeš saznati. To je jako bogat čovek, taj Fets Elder. On je vlasnik hacijende „Verde romano”. Od pre tri nedelje! Zamisli to! I tamo živi čitava gomila Amerikanaca. A oni su svi radili kod „Vels Fargoa”. Sve do onog trenutka kada je nestalo zlato. Eto, tako to zvuči kad se kaže!

— Čuje se, ali nije tako glasno — odvrati Šejn.

— Možda bi bilo bolje da tražiš tog Fetsa Eldera umesto što se muvaš po ovim brdima sa tom ženskom!

— Hej, Vili, kad je pogledam prosto ne mogu da se odlučim. Da li mi je potrebija ona ili novac.

— Moraš držati jezik za zube! — viknu mršavi čovek. On ni za trenutak nije ispuštao Šejna iz vida. Da si ti tražio Fetsa Eldera i da si ga našao kao mi, onda bi se okanio čorava posla. Jer, ti bi saznao da je on krenuo u poteru za tobom, amigo. Samo, nije mi jasno zašto?

Šejn sleže ramenima.

— Možda će biti najbolje da i mene prihvatite u vašu grupu i da pokušamo da uradimo nešto.

Vili koraknu unazad.

— Jeste li čuli, momci! — viknu on. — Ovaj kučkin sin želi da postane naš.

Ostali se isceriše.

— Možda bi bilo bolje da tražiš tog Fetsa Eldera umesto rugljivo.

— Prihvatiću svaki zadatak.

Vilijevo lice se smrskalo kao zlo vreme. Njegov pogled je postao hladan kao ledeni breg.

Šejn je odavno pročitao misli tog nitkova. Njima je on bio potreban živ. Kao mrtav čovek ništa im ne bi mogao pomoći.

Ipak, odlučio se da iznenadi Vilija.

Munjevitim pokretom ruke odbacio je njegov revolver i bacio se na njega. Palj su obojica nazad. Šejn je izvukao revolver iz futrole.

— Sada smo na istom! — doviknu čovek koji je držao Mariju Pilar u svojim rukama, naslonivši cev svoga revolvera na njenu slepoočnicu. — Ako upucaš Vilija ja ću ubiti ovu ženu.

Udarač je odmah skočio nazad. Stajao je sada na suncu sa

revolverom uperenim u njih. Konji su zaklanjali vidik Šejnu u tom pravcu, ali „kolt“ se jasno mogao videti.

— Predlažem razmenu, Džubale! — reče Šejn.

— Vili, da li se slažeš? — doviknu čovek. — Zamenićemo ovu lutkicu za tebe! Ona je tako dobra, a ti si ponekad nepodnošljiv.

— Slažem se sa razmenom, Šejne! — reče Vili kreštavim glasom. — Pošaljite ženu ovamo, a Šejn će pustiti mene! Da li daješ svoju reč, Šejne?

— Da, dajem svoju reč — odvrati Šejn. — Menjaćemo se. Ali, tvoji drugari se moraju povući natrag do puta.

Šejn se trže. Nije više video „kolt“ udarača!

Na zidovima su nedostajale neke daske. Šejn je čuo krckanje iza sebe. Međutim, bilo je već kasno.

Nešto kao da je eksplodiralo u njegovoj lobanji. Čuo je kako je Marija Pilar kriknula. A zatim je nastao mrak.

XI

Fets Elder, Bak i Lemon su prepustili svoje konje Meksikancima i uputili se prema glavnoj zgradi hacijende. Već dani-ma su jahali. Stigli su bili čak i u Rio Bravo sledeći tragove Šejna i Marije Pilar. Na zahtev Fetsa Eldera šef policije Korne-l Gomez koji je bio brat direktora banke stalno je nadgledao grad sa svojim ljudima.

Međutim, ništa! Od Šejna i Marije Pilar nigde nije bilo ni traga ni glasa. Možda su uspeli da pobegnu iz Meksika! Fets Elder i njegovi ljudi se nisu zavaravali; time da Šejn nije sa-znao istinu o zlatnom tovaru i da će dići ruke od toga da ih ne uhvati i izvede ih pred sud.

— Niko ne može ništa da dokaže — reče Bak. — A Meksikanci u El Sueku, pogotovu braća Gomez, neće ništa odati. Jer, ako propevaju onda će propasti isto kao i mi.

— Tebi to izgleda suviše jednostavno — promrmlja Fets Elder ljutito.

Hteo je još nešto da kaže, ali tog trenutka im je prišao mladi Amoros.

— Imate posetu, senjore — reče on i nakloni se. — To je senjor Vili Elington iz Teksasa. Čeka vas celo prepodne.

Fets Elder podiže obrve.

— Da li vi poznajete nekog Viliya Elingtona? — upita on. Lemon i Bak odmahnuše glavama.

— Da li su se ostali vratili? — upita Fets Elder.

— Vi ste prvi, senjore!

Njih trojica su ušli u veliku salu. Ugledali su posetioca koji je sedeo na jednoj stolici. On je odmah ustao i skinuo šešir.

Fets Elder, Lemon i Bak stadoše.

Pogledali su ga ljutito.

Nije to bio neki pobunjenik iz Teksasa niti maršal Sjedinjenih Država. Pre je ličio na skitnicu.

— Vi ste Vili Elington? — upita Fets Elder. — Zašto ste došli ovamo? Nešto prodajete? Nama ništa ne treba.

Čovek im je prišao bliže i mahnuo šeširom.

— Ja sam Vili Elington iz Teksasa — predstavi se on. — Putujem za svoj račun i tako sam stigao i ovamo.

Stavio je ponovo šešir na glavu.

— Kažite kratko i jasno šta želite, jli se nosite do đavola! — viknu Lemon.

Ipak, Fets Elder uhvati Lemona za ruku. Shvatio je da ovu vrstu ljudi ne treba potcenjivati.

— Kakvu nam uslugu nudite, mister Elingtone? — upita on. — Rekli ste da se tako zovete!

Vili klimnu glavom.

— Pa? — upita Fets Elder.

— Ja bih želeo razgovor u četiri oka! — reče čovek i isceri se.

Fets Elder mahnu rukom.

Lemon i Bak su oklevali. Ali su se zatim udaljili.

Fets Elder je skinuo šešir. Obrisao je maramom znoj sa čela. Pri tom je posmatrao mršavog čoveka. Sada mu više nije izgledao tako otrcan. Samo mu je odelo bilo dosta prijavo.

— Hajde, kažite već jednom! — viknu Fets Elder ljutito. — U protivnom, narediću da vas izbace iz kuće.

— Vi tražite Šejna, zar ne? — upita Vili. — Ja ga imam. Šta nudite za njega, mister Eldere?

— To je kratko i jasno! — odvrati Fets Elder i stavi ponovo šešir na glavu. — Nudim vam tanjir supe! To je isto tako kratko i jasno.

Lice mršavog čoveka se smračilo.

Fets Elder je pomislio na to da je možda potcenio ovog čoveka.

— Meni je poznato zašto ste vi krenuli u poteru za Šejnom i zašto ga tražite — reče Vili. — Zato i znam zašto ste zainteresovani za ovaj posao koji vam nudim. Dakle, molim vas da kažete kakva je vaša ponuda. Ukoliko se ne sporazumemo onda ću ja pustiti Šejna da pređe preko granice zajedno sa svojom grupom.

Grupa! Šta to sada treba da znači? Fets Elder se pakosno iscerio. Ipak, malo se zamislio.

— Ja pretpostavljam da ste vi već razmislili koliko tražite za Šejna — reče on. — Da skratimo razgovor. Kažite cenu!

— Sto hiljada dolara — odvrati Vili Elington i osmehnu se. — Ne želim da tražim ceo milion i da vas time dovedem u nepriliku. Treba živeti i pustiti ostale da žive.

— I ja vas u tom slučaju nikada više neću videti? — upita Fets Elder oprezno.

— To je sasvim sigurno! — potvrdi Vili. — Mi ćemo nestati odavde. Napuštamo Meksiko.

— Pa, ako ste uhvatili Šejna, onda je tu i plavuša, zar ne? — upita Fets Elder.

Vili klimnu glavom.

— Da, oni su oboje upali u zamku — objasni on.

— Ona me ne interesuje — reče Fets Elder. — Predajte tu plavu Meksikanku policiji u El Sueku. Dobićete za to novac.

Ne znam tačno koliko, ali mislim da je to oko hiljadu zlatnih pezosa. A to ipak nije za bacanje.

— Vi ste jedno lukavo kopile, Eldere! To je baš ono što se meni ne dopada. Ako promolim glavu kroz vrata policijske stanice onda tog istog trenutka mogu da se oprostim od nje.

Fets Elder odmahnu glavom.

— Ne, nisam mislio na to — objasni on. — Vidim da ste dobro obavješteni o svemu. Poznato vam je da ja imam veze sa meksikanskim vlastima. Međutim, ovog puta nije bila moja namera da vas pošaljem u klopku. Stvarno nije! To mi morate verovati. Dovedite vi meni Meksikanku zajedno sa Šejnom. Ja ću vam isplatiti hiljadu zlatnih pezosa, a onda ću to naplatiti od vlasti kada je budem predavao njima. Da li je to prihvatljivo

— Hombrel! Dobićete tu žensku od mene kao besplatan dodatak! Na poklon, amigo!

— A kako ste zamislili da izvedete tu predstavu, mister Elington? — upita Fets Elder i osmehnu se. — Ja mislim da ste već odlučili šta ćete da uradite.

Vili klimnu glavom.

— Dovešću Šejna i Meksikanku ovde na hacijendu — reče on.

Fets Elder se isceri.

— Jeste li sigurni da će biti baš tako? I, kako mislite da sve to sredimo?

— Vi ćete u vreme izlaska sunca dojahati do puta. Ostaćete kod nas sve dotle dok ja ne dovedem ovde Meksikanku i Šejna i dok se ne vratim natrag sa parama u džepu. Mislim da je tako najbolje.

Fets Elder razvuče lice. Ovo je neki okoreli lupež! Ništa nije hteo da preпусти slučaju. Ali, i Fets je prošao sito i rešeto. Pružio mu je ruku.

— Mister Elington — počeo on. — Nećemo sutra pošto ja moram da odjašem u grad. Vi sami morate znati da se sto hiljada dolara ne drži ispod jastuka, zar ne?

— Nisam siguran — odgovori Vili Elington. — Možda će se ipak naći?

— Prekosutra!

— Ne! — reče Vili. — Vi ćete naći jedan kamen u vašem vrtu. Na njemu će biti napisano kada i gde ćemo vas čekati. Vi se potrudite da što pre nabavite novac.

Navukao je šešir na čelo, istrčao napolje i uzjahao svoga konja. Zatim je brzo nestao.

Bak i Lemon su se vratili u salu. Fets Elder im pođe u susret.

— Upravo sam kupio Šejna! — viknu on. — Datum isporuke će biti saopšten kasnije.

Njih dvojica se zгледаše. Kao da nisu verovali u ono što su čuli.

— A koja je cena? — upita Bak.

— Ja mislim da ćemo mi tog nitkova besplatno smestiti koju stopu ispod zemlje! — viknu Fets Elder.

— Koliko je tražio? — upita Lemon.

— Sto hiljada.

[Bak zviznu kroz zube.

— Novac u ovom slučaju nije važan — reče Fets Elder ljutito. — Sada se širi krug, razumete? Sve je više ljudi koji znaju kako smo mi došli na hacijendu i biće ih sve više i više. Zato moramo da prekinemo to već jednom. I to što pre!

— Kada će se to kopile ponovo javiti? — upita Bak.

— Ja mislim da će dotle proći dva dana — mrmljao je Fets Elder. — Čini mi se da se za to vreme možemo dobro pripremiti.

— A da li je pomenuo Meksikanku? — upita Lemon.

— Nju će nam dati besplatno, taj pasji sin.

— Te lupeže ćemo spustiti na zemlju — reče Bak. — Koliko ljudi nam je potrebno? Još se niko nije vratio osim naše grupe.

— Mora proći bar dva dana, a mi za to vreme nećemo čuti ništa — objasni mu Fets Elder. Taj mršavi čovek je poverovao da menj treba bar dva dana vremena da nabavim sto hiljada dolara. Međutim, ostavimo ga da on tako misli. Nama to odgovara pošto će za to vreme stići naši ljudi.

— Koliko...

— Najmanje trideset do četrdeset ljudi — prekide ga Fets Elder. — I ovog puta moramo učiniti sve da uhvatimo tog pasjeg sina Šejna! Sto mu gromova, neće valjda jedan jedini kućkin sin da nam zagorčava život! Moramo ga imati u svojim rukama. Živog ili mrtvog! To uopšte nije važno. A osim toga, svi koji nešto znaju o tome da smo mi zgrabili taj tovar zlata moraće da se presele na onaj svet!

XII

Fets Elder se pobrinuo da se sve pripremi kako je on zamislilo. Četrdeset ljudi bilo je spremno. Čekali su samo znak, pa da krenu.

Međutim, taj mršavi đavo nikako da se pojavi.

Bak izađe iz svoje sobe i namršteno pogleda Eldera.

Čulo se kako je neki jahač u brzom galopu napustio hacijendu.

— Znači, opet ništa, zar ne? — upita Bak.

— Ovog puta je stiglo nešto — odvrati Fets Elder.

Podigao je papir koji je držao u ruci.

— Ovo je doneo jedan mladi Meksikanac, pogledaj! — reče on i pruži hartiju Baku.

— Dakle, kucnuo je čas koji smo čekali već četiri dana, sto mu gromova! — zareža Bak.

Prišao je Fetsu Elderu i zagledao papir.

„DODJITE SUTRA UJUTRU PRE IZLASKA SUNCA. CEKAM VAS KOD DJAVOLOVE GLAVE. VILI ELINGTON, PUTUJUĆI TRGOVAC IZ TEKSASA.”

— Tom lupežu ćemo skratiti jezik i on će odmah izgubiti volju da se šali! — viknu Bak ljutito i opsova. — Ali, gde se nalazi ta Djavalova glava? Ja ne znam.

— Znam ja, to je na putu za Čihuahuu — objasni mu on. Zgužvao je papir.

— Moram đavolski rano da krenem da bih stigao na vreme — nastavio je on posle izvesnog vremena. — Međutim, to nije tako strašno. Amoros i njegovi ljudi sigurno poznaju mnogo bolje taj predeo nego ti lupeži. Neka Amoros bez velike buke odjaše sa ljudima čim padne mrak. Oni će stići pre mene do tog mesta. Taj lupež misli da me je đavolski opasno priklješčio i da će tako lako doći do novca. Međutim, grdno se prevario. Ti i Lemon ostajete ovde. To kopile će se pojaviti na hacijendi sa Šejnom i Meksikankom. Upamti, milosti nema! Odmah pucajte.

Bak se zamisli.

— Mnogo rizikuješ, Fetse — reče on. — Prvo, ne znam koliko ih je.

Fets Elder se namršti.

— Pa nema ih valjda na stotine — viknu on. — Zadovoljni su sa sto hiljada dolara. Znači, to su obični drumski razbojnici kojima se pružila prilika da se domognu malo veće sume dolara. Ja čak mislim da je to možda taj lupež sam. Vezaće me, a zatim će me osloboditi.

— Ne verujem da je sam — reče Bak. — On ne bi u tom slučaju mogao da uhvati tog đavolski opasnog Šejna.

Fets Elder je trljao čelo rukom.

— Čini mi se da si i ovog puta u pravu — promrmlja on. — Jedino da je tog pasjeg sina Šejna iznenadio na spavanju, što je svakako neverovatno. Uostalom, videćemo. Obavesti ljude i dogovori se kada će krenuti. Uskoro će pasti mrak.

Otišao je u svoju sobu.

Bak je pozvao ljude. Doveo ih je u salu. Bilo ih je četrdeset.

Fets Elder im je objasnio svoj plan.

Potvrдно su klimnuli glavom samo Meksikanci. Ostali su nemo gledali svog gazdu.

Kada je i stari Amoros potvrдно klimnuo glavom, razgovor je bio završen.

Tri sata kasnije jahači su tiho poterali konje obavijeni tamnim krilima noći. Izlazili su po grupama sa hacijende prema putu kojim će krenuti tamo u daljinu gde se nalazi mesto koje se zove Djevolova glava.

Fets Elder se uputio u svoju sobu i legao da spava.

Bak ga je probudio jedan sat pre svanuća.

Fets Elder je mirno doručkovao, a zatim izašao iz kuće. Jedan peon je već držao za uzdu njegovog konja.

Vinuo se u sedlo i još jednom se okrenuo nazad.

Bak je stajao na terasi i otpratio ga pogledom.

Fets Elder je poterao konja prema putu i potom je krenuo prema jugu.

Uskoro je počelo da sviće i kada je on stigao na ono mesto koje je označio Vili Elington sunce je već bilo promolilo svoju žutu glavu na istoku.

Nije prošlo mnogo vremena, a on je primetio jednog komjanika na kraju puta. Osvrnuo se unaokolo.

Nikog nije primetio nigde, ali je bio siguran da su njegovi ljudi negde tu.

Nema sumnje. To je bio Vili Elington koji ga je čekao. Stajao je pored svoga konja i cerio se.

— Da li je novac tamo na hacijendi spreman? — upita Vili. Fets Elder povuče uzde konja i osvrte se na sve strane. Put je sa obe strane bio okružen žbunjem.

— Novac je spreman — odvrati Fets Elder. — Međutim, gde se nalaze Šejn i Meksikanka?

— Jahaćemo izvesno vreme — reče Vili. — Lepo smo se dogovorili i vi treba da se držite tog dogovora. Ako se vaši ljudi umešaju i krenu za nama, onda je posao propao. A i vama se loše piše. Krenućete na put bez povratka pre nego što ste i sanjali. Valjda vam je bog podario toliko pameti da procenite s kim imate posla!

Vili je izvesno vreme stajao, a zatim se vinuo u sedlo. Zatim je dugo gledao prema severu.

Fets Elder se zamislio. Jedna obična neopreznost njegovih ljudi mogla ga je koštati života.

Najzad je Vili Elington poterao svoga konja.

Fets Elder je krenuo za njim.

Jahali su putem prema jugu. Međutim, Vili je posle pola milje skrenuo prema zapadu.

Fets Elder se zbunio. Nigde nije bilo ni traga ni glasa od njegovih ljudi.

Vili Elington je jahao prema brdima. Međutim, odjednom je skrenuo niz jedan obronak. Tamo dole nalazila se klisura koja je u širokom luku vodila oko ogromnog masiva stena. I, tamo dole nalazio se kamp.

Ljudi su čuli da jahači dolaze.

Šejn i Meksikanka su se nalazili na jednom konju. Bili su vezani. Marija Pilar je bila vezana užetom za Šejna, a visokom čoveku su uz to i noge bile vezane ispod trbuha konja.

Fets Elder se namrštitio kada je ugledao svog smrtnog neprijatelja.

Međutim, kada je ugledao „gatling” pored stene njegovo srce je počelo ubrzano da kuca. Opasno oružje nalazilo se tamo postavljeno na kolica. Ne, s tim Fets Elder nije računao.

Jedan čovek je držao uzde konja koga su bili uzjahali Šejn i Marija Pilar.

Vili Elington potera konja napred. Uzeo je uzde mrkova na čijim leđima su se nalazili čovek i žena i doveo ga do Fetsa Eldera.

— Možda želite da kažete neku reč u znak pozdrava, Eldere! — reče Vili podrugljivo.

Fets Elder je sve vreme gledao samo Šejna.

— Ništa — viknu on. — S tim čovekom ću razgovarati kasnije!

— Ne znam da li ste shvatili gde ste, Eldere — reče Vili Elington. — Vi ste sada uhapšeni od strane mojih ljudi. Zato vam i preporučujem da slušate njihova naređenja. Ukoliko se ja pre mraka ne vratim ovde, budite sigurni da ćete biti ubijeni!

Poterao je konje i uskoro nestao iz klisure.

Fets Elder se još jednom osvrnuo unaokolo. Ponadao se da Amoros stvarno poznaje dobro ovu oblast.

— Neka sjaše! — doviknu čovek koji je stajao iza „gatlinga”. — Neka stane ovde ispred moga nosa da ne bih morao da krivim vrat.

Drugi čovek priđe bliže i uhvati uzde.

— On se zove Džubal, a ja sam Erni — reče on. — Sjašite, mister Eldere. Nadam se da ćemo se rastati kao prijatelji pre nego što padne noć.

Fets Elder sjaha iz sedla.

Erni je odveo konja u stranu. Pregledao je da li Elder ima neko oružje.

Elder je za to vreme gledao „gatling”.

— Ovo oružje radi, mister Eldere — objasni čovek iza „gatlinga”. — Hiljadu metaka u minutu!

Erni je za trenutak otišao do konja, a zatim se vratio nazad.

Pažnja ovih momaka nije ni za trenutak bila popustila. Oni su znali šta rade i odakle se može pojaviti neko ko bi ih ugrozio. Stalno su se okretali na sve strane i motrili na svaki neobičan pokret u žbunju.

Fets Elder se često okretao na sve strane. Očekivao je da će svakog trenutka čuti neki šum u žbunju.

Vreme je prolazilo sporo.

Odjednom prasnuse pucnji. Znači, zakuvala se neka đavol-ski opasna čorba!

Negde tamo dole, pomisli Fets Elder.

Zatim, kao da se čulo neko krckanje u žbunju. Kao da je neko koraćao i pri tom polomio suve grančice.

Odlučio se brzo. Stegao je pesnice i potrčao.

Tek posle nekoliko trenutaka odlučio se da stane i da pogleda nazad.

Dvojica lupeža koji su ga držali na nišanu, bili su sada već mrtvi ljudi. Ležali su opruženi na zemlji. Nisu se micali.

Fets Elder se okrete.

Ugledao je svoje ljude koji su silazili niz stene. Jahači su pojavili iz žbunja.

Bio se uplašio da će sve ispasti drukčije nego što je on zamislio. Iscerio se tek onda kada je ugledao kako mu prilazi stari Amoros.

— Taj prokleti „gatling” mi je uterao strah u kosti! — viknu on. — Ponećemo ga sa sobom!

XIII

Vili stade ispred kuće.

Marija Pilar steže rukom Šejna.

— Zaboga! — reče ona. — Šta će nam raditi, Šejne?

— Važno je da smo još uvek živi ljudi! — odvrati on.

Bak i Lemon izadoše iz kuće.

I Marija Pilar i Šejn su prepoznali dvojicu nitkova koje dugo nisu videli. Šejn se odmah setio Baka koji se potukao onda s njim i dobio strahovit udarac koji ga je uspavao za dugo vreme.

Bak se osmehnuo pakosno kada je pogledao Šejnu u oči. On i Lemon su zastali na terasi.

Vili sjaha.

— Evo, tu su Šejn i Meksikanka — reče on. — Gde su dolari? Da ih vidim! Ovamo s njima na sunce, inače Fets Elder jako brzo će stići u pakao, prijatelji! I, nemojte se šaliti! Opominjem vas da ne pravite gluposti!

Izašao je ispred svoga konja i podbočio se.

Bak i Lemon izmenjaše letimične poglede.

Ipak, Bak je potegao revolver.

— Mi smo uperili cev „gatlinga” u grudi Fetsa Eldera, Džozefe! — opomenu ga Vili.

Bak se osmehnu.

— Džozef! — smejao se on. — Pa to je ovaj čovek pored mene.

Dok se Vili okrenuo u stranu da vidi ko je to, Bak je već povukao obarač na svom revolveru.

Prasnu pucanj.

Vili Elington, putujući trgovac iz Teksasa, uhvati se za grudi. Pao je. Bio je mrtav čovek.

— Kakav „gatling”! — viknu Bak. — Taj pasji sin je hteo da se našali s nama!

— Nije se šalio — reče Šejn. — Oni stvarno imaju „gatling”.

— Pa koliko onda ima tih drumskih razbojnika? — upita Lemon.

Kao da je njima dvojici sada odjednom postalo neprijatno.

— Sada su ostali još samo dvojica — reče Šejn. — Među-tim, sa tim oružjem mogu da brane celu klisuru.

— Ti hoćeš da nas uveriš da ti lupeži mogu biti opasni, samo zato što i ti pripadaš njihovoj bandi, zar ne? — promumlja Bak.

Vratio je revolver u futrolu i krenuo niz stepenice.

Lemon je pošao za njim.

Šejn nije imao nikakvu mogućnost da pobegne.

Njih dvojica su prišli mrkovu.

— Hej, devojčice! — viknu Bak i isceri se prema Mariji Pilar. — Šta ti je obećao Fets Elder? Da ćeš završiti na vešalima, zar ne? Eto, stigla si do njih. Nećemo da te na onaj svet pošalje ta užasna garota. Obećemo te ovde na granj najbližeg drveta i zbogom!

Pogledao je Šejna.

— A ti, kučkin sine, bićeš napunjen olovom do guše.

Lemon zviznu kroz zube.

Pojaviše se peoni.

Najpre su odvezali Mariju Pilar.

— Šejne, volim te — reče ona nežno dok su je skidali sa konja. — Nemoj me zaboraviti!

— Vodite je u prostoriju gde se pere rublje! — naredi Bak.

Četvorica muškaraca zgrabili su je za ruke i odveli je.

Bak se vratio nazad i uzeo „kolt” u ruke.

Meksikanci su odvezali uže kojim je bio vezan Šejn. Svukli su ga sa konja.

Njegove ruke bile su još uvek vezane za telo.

Dva jaka momka su ga držali.

— Sklanjajte se! — naredi Bak.

U njegovim očima pojavio se neki pakostan izraz.

Dvojica Meksikanaca zbunjeno podigoše ruke i udaljiše se od Šejna.

Bak pojuri prema Šejnu kao razjareni bik. Njegova desnica je pogodila Šejna tako žestoko da je on pao u pesak kao da ga je grom pogodio.

Međutim, Bak se toliko bio zaletio da je izgubio ravnotežu i pao preko njega.

— Dižite ga! — naredi on Meksikancima.

Zatim je ponovo poleteo prema Šejnu.

Međutim, ovog puta je Šejn podigao nogu i Bak se opruži koliko je dug. Njegov revolver i šešir padoše u stranu.

Lemon i Meksikanci su zbunjeno gledali Šejna.

Bak je ostao nepomičan na zemlji.

Meksikanci su pojurili prema Šejnu.

Vikali su i udarali Šejna pesnicama. Visoki čovek nije mogao da se odbrani od njihovih udaraca koji su pljuštali sa svih strana.

— Dovoljno je! — zagrme Lemonov glas. — Ostavite još nešto i za Fetsove pesnice. Vežite ga i odvedite ga u kuću. Neka kod njega stražare četiri čoveka.

Vezali su mu noge.

Zatim je Šejn osetio kako su ga podigli i nosili ga.

Stavili su ga na kamenu ogradu u sali.

Uskoro se povratio.

Kada se osvestio pred sobom je ugledao Lemona. Iza njega su se nalazila četvorica peona sa revolverima spremnim za paljbu.

— Pripremi se za to da će ti Bak izbiti sve zube kad se bude osvestio! — reče Lemon.

Odjednom su se čuli uzvici. Njihov odjek je ispunio celu zgradu.

Međutim, odjeknuli su i pucnji.

Lemon se trže. Uzeo je „kolt” u ruku.

— Sto mu gromova! — viknu on besno. — Pa šta to sada treba da znači?

— Marija Pilar! — ciknu uplašeno jedan Meksikanac.

Četvorica peona sa sagnuše.

Pucnji su odjekivali zaglušujuće kroz kuću.

Zatim prasn timer pucanj iz „vinčesterke”. Tamo negde u sali!

Šejn je video kako se Lemonovo lice zgrčilo. Bio je pogođen. Ispustio je revolver iz ruke. Oružje je palo na Šejna. Međutim, on nije mogao da ga prihvati zato što je bio vezan.

Lemon je posrnuo unazad i pao.

Šejn se prevrte u stranu.

Dvojica njegovih stražara su bacili puške i pobegli. Šejn je video kako su nestali iza visokih stubova. Dva druga peona ležali su na zemlji kao i Lemon. Bili su pogođeni.

Zatim je ugledao Mariju Pilar kako trči. Pratili su je dvojica Meksikanaca koji su bili naoružani puškama i revolverima.

I ona je bila naoružana. Ona je sa jednim Meksikancem protrčala pored njega. Treći je klekao. Izvadio je nož da bi presekao uže. Bio je to neki mladić. Znojio se i ruke su mu drhtale.

— Brzo do konja! — viknu on. — Inače smo izgubljeni!

Šejn se uspravi i odbaci uže.

Meksikanac je trčao sagnuvši se. Šejn je uzeo Lemonov revolver i jednu pušku. Zatim je potrčao za mladim Meksikancem.

Bak je ležao u pesku. Bio je onesvešćen.

Marija Pilar je stajala pored zida i pucala. Meksikanci su trčali prema konjima. I oni su pucali u onom pravcu u kome je ona upućivala olovo.

Šejn nije znao u koga da puca.

Onda su njih trojica ponovo otvorili vatru. Meksikanci skočiše na Vilijeve konje.

Šejn se vinu u sedlo mrkova. Marija Pilar je uzjahala konja i smestila se iza njegovih leđa. Pojurili su svi napred.

Praskali su pucnji.

Međutim, kada su oni zašli iza glavne zgrade hacijende pucnjava je prestala.

— Ovo je Džoša i Martinez — viknu Marija Pilar iza Šejna. — Kada sam počela da učenjujem Fetsa Eldera ostavila sam ih ovde. To su dobri mladići koji su čekali na hacijendi.

Jahali su popreko preko polja. Šejn je terao mrkova iza dvojice Meksikanaca. Marija Pilar se čvrsto držala za njega.

Šejn je često pogledao nazad. Još uvek nije video da ih neko goni.

— Na hacijendi nema skoro nikoga — objasni mu Marija Pilar. — Fets Elder je odjahao sa svojim ljudima u klisuru kako bi uhvatio drugu dvojicu bandita. Oni su od njega tražili sto hiljada dolara za nas.

XIV

Na čelu jahača ispred „gatlinga” nalazio se Fets Elder. Ušli su u dvorište hacijende i krenuli prema glavnoj zgradi.

Bak je izašao napolje.

Ispred stepenica Fets Elder je sjahao i potrčao Baku u susret. Bio je crven u licu od sreće.

— Pogledaj šta smo doneli! — viknu on. — Ovim se može zadržati čitava armija. Međutim, ti kućkinci sinovi nisu umeli da rukuju ovim opasnim oružjem. Gde je Šejn? Daj ga ovamo!

Međutim, na kraju stepenica je zastao. Pogledao je zbunjeno u Bakovo lice koje se bilo smračilo kao vreme pred oluju.

— Šta, do đavola...

Odjednom je prestao da govori. Okrenuo se nazad, a zatim je ponovo pogledao Baka.

— Ne! — grmnu on. — To ne može biti istina! Gde je Lemon? Ovde vas je bilo dovoljno muškaraca!

— Džoša i Martinez, ti prokleti kućkinci sinovi koje je Amoros zaposlio pre dve nedelje, bili su njeni ljudi — obavesti ga Bak. — Lemon je hteo da zatvori tu ženu u prostoriji gde se pere rublje. Međutim, izgleda da su ta dvojica lešinara čekali

tamo. Kako se sve dogodilo još uvek mi nije jasno. Ja sam celo vreme bio u nesvesti. Niko ne može tačno da kaže šta se zaista dogodilo. Nekoliko tih nitkova su jednostavno nestali.

— A gde je Lemon?

— Mrtav je!

— Pa kako je to moglo da se dogodi, sto mu gromova? Šejn i ta žena su bili vezani. To sam ja video svojim rođenim očima. Da li je moguće da vas je sredio jedan jedini čovek? Bilo vas je bar deset muškaraca!

— Ne znam. Bio sam onesvešćen.

— Da li si se odmah onesvestio od straha? — upita Fets Elder.

— Nisam — objasni Bak. — Kada su peoni skinuli Šejna sa konja taj kućkin sin mi je odmah zadao udarac. Četvorica revolveraša su ga držali. Međutim, nisu ga držali dovoljno čvrsto, jer to su bili mlakonje. Držao ga je i Lemon. To je bilo poslednje što sam ja video. Kada sam došao sebi video sam da sam ja jedini napolju. A u kući sam našao samo mrtve. Od njih dvoje nije bilo ni traga ni glasa. Amorosov dečak mi je ispričao šta se dogodilo.

Fets Elder se okrenuo. Podbočio se i presekao pogledom ljude koji su se u međuvremenu bili okupili na stepeništu.

— Džokere! Pintere! Da li ste čuli ovo? — režao je on besno. — Dok sam ja tamo svoju kožu stavljao na doboš vi ste dozvolili da vam umaknu Šejn i ta žena!

Obrisao je rukom čelo i ponovo se obratio Baku.

— Mora biti da ste vi svi maloumni! — viknu on. — Zar još ne shvatate koliko je nama važno da tom nitkovu slomimo vrat?

Bak pogleda u zemlju. Stajao je tu kao pudlica polivena vodom. Bilo mu je neprijatno, ali osećao je da nije kriv. Jednostavno, naišao je bolji protivnik.

— Džokere, pošalji Meksikance! — naredi Fets Elder ljutito. — Vi sedljajte odmorne konje. Morate krenuti svi. Ko ne želi da jaše s nama može ići sa hacijende, ali neće dobiti ni prebijenu paru.

Pogledao je ponovo Baka.

Da li je neko od ovih kukavica makar pogledao na koju su stranu odjahali ti nitkovi?

— Prema severu!

— Kroz deset minuta krećemo! — viknu Fets Elder. — Ti ćeš odmah uzjahati konja! — naredi on Baku. — Idi kod Koronela Gomeza i kaži mu da nam ostavi otvoren put do granice.

— A kako da mu to saopštim? — upita Bak malodušno. — I, kako da mu objasnim zašto to tražim?

— Kaži mu da sam pozdravio njega i njegovu suprugu! — viknu Fets Elder. Okrenuo se i uputio se u kuću.

Jedan deo ljudi se odvojio od grupe i potrčao nazad prema mestu za sedlanje konja.

Hiler koji je imao jednu ruku umotanu u maramu vezanu oko vrata, Pinter i Džoker prišli su Baku kada je sišao sa stepenica.

— Zaboga, šta ste nam ovde zakuvali!? — reče Džoker ljutito. — Izgleda da ćemo izgubiti sve!

— To nisi morao da mi kažeš! — odvrati Bak ljutito. — I meni je sve jasno.

— Amorosov dečak nam je ispričao da si ti hteo da se svetiš Šejnu i tako je sve počelo — reče Hiler.

— Taj mladić će dobiti po njušci! — režao je Bak ljutito.

— Ti ćeš tog mladića ostaviti na miru! — reče Hiler oštro. Prišao je bliže i uhvatio Baka za jaknu. — A da ti bude jasno, ako budemo morali da napustimo ovu hacijendu, onda će tvoji udeo pripasti meni.

— To se ti dogovori sa Lemonom! — odvrati Bak.

— Ostavi Lemona na miru! — viknu Hiler. — On je mrtav čovek!

Džoker i Pinter povukoše Hileru nazad.

— Pusti ga! — viknu Pinter. — On mora da odjaše do Gomeza, a to je jako važno.

Bak je iskoristio priliku i prošao pored njih trojice. Rafaelo je već vodio njegovog konja.

Bak prihvati uzde iz njegovih ruku i vinu se u sedlo. Potapšao je mrkova po vratu.

Projurio je kroz kapiju i uputio se prema putu koji je vodio u grad. Međutim, Bak je krenuo kraćim putem koji je vodio preko njiva i livada.

Poslediji zraci sunca osvetljavali su vrhove brda. Bak je video samo jednog peona koji je prikupljao kukuruzovinu.

Kada ga je taj momak ugledao počeo je da beži.

— Stani! — viknu Bak ljutito i potera mrkova prema čoveku. Međutim, kada ga je sustigao, peon se baci u stranu i konj projuri pored njega.

Zaustavio je mrkova i okrenuo se nazad.

Meksikanca više nije bilo!

Bak opsova.

Taman kada je hteo da potera konja prema El Sueku, ugledao je Meksikanca iza jedne gomile kukuruzovine. Ležao je na zemlji i ćutao.

Bak okrete mrkova i sjaha iz sedla.

Meksikanac se podigao i pokušao da beži. Međutim, Bak se baci na njega i obojica padoše.

Tek tada je primetio da to nije muškarac nego neka stara žena!

Vrisnula je uplašeno.

— Glupačo! — viknu Bak ljutito.

Ustao je i otresao prašinu sa sebe. Opsovao je gadno.

Starica se podiže i kleče na kolena.

— Smiluj se, senjore! — cvilila je ona. — Ja sam jedna sirota stara žena.

— Znači, kukuruz! — viknu on oštro. — Počupaću ti kosu, pa ćeš ličiti na očerupanu gusku, ti strašilo jedno!

Bak je ponovo opsovao besno. Žena je ćutala.

Najzad se setio zašto je želeo da razgovara s tim čovekom i za koga je pretpostavljao da je peon.

— Koliko dugo krađeš ovde? — upita on. — Ceo dan, zar ne?

— Nisam, gazda! — branila se ona.

— Zaveži tu poganu njušku! — viknu on. — A sada mi kaži da li su ovde pre dva ili tri sata prošli neki ljudi na konjima? Jedan visoki gringo i jedna plava žena. Da li si ih videla?

Stara Meksikanka spusti ruke koje je držala prekrštene ispred sebe i ustade.

— Videla sam ih, senjore — reče ona. — Bilo ih je četvoro. Gringo i plavuša jahali su jednog konja, a na leđima drugog nalazili su se muškarci. Dvojica mladih ljudi.

— Kuda su otišli? — upita Bak.

— Odjahali su prema kući gde stanuje Espino — objasni mu ona i pokaza rukom pravac kuda je njih četvoro nestalo. — Espino je čovek koji isteruje duhove i đavole.

— Ne pričaj takve gluposti, ženo božja! — viknu Bak ljutito.

— Espino ima kuću iza onog brega tamo — objasni mu ona. — Noću može da se vidi kako iz njegovog odžaka izlazi dim zelene i plave boje. To on isteruje đavole i duhove iz tela ljudi koji se pojave kod njega.

Bak se namršti. Uputio se prema mestu gde se nalazio njegov konj.

Uzjahao je i poterao mrkova nazad prema hacijendi.

Ljudi su se baš tog trenutka penjali u sedla svojih konja. S njima je bio samo jedan Meksikanac. Stari Amoros.

Gledali su začuđeno Baka.

Bak povuče uzde i zaustavi konja.

— Blizu puta sam naišao na jednu staru Meksikanku, Fetsu — reče on. — Rekla mi je da je videla četiri jahača. Na jednom konju su jahali plavuša i visoki gringo, a na drugom dva mlada čoveka. Ne znam ko je taj Espino!

— Pa, raspitaj se! — viknu Fets Elder ljutito.

Bak je čekao da mu Fets Elder objasni o čemu se radi, ali gazda je ćutao. Umesto toga poterao je svog konja, a ostali krenuše za njim.

Odjeknu topot konjskih kopita. Podiže se prašina. Jahači su galopirali prema kapiji.

Bak ih je zbunjeno otpratio pogledom.

Posle nekoliko trenutaka okrenuo je mrkova i krenuo za njima.

Stigao ih je tek na putu.

Jahali su jednu milju, a zatim su skrenuli prema bregu gde je on sreo staru Meksikanku.

Bak se podiže u sedlu. Međutim, nije bilo plavog niti zelenog dima.

Stare Meksikanke takođe nije bilo nigde. Sigurno je umakla. Zajedno sa kukuruzom, naravno.

Marija Pilar je čula topot konjskih kopita i stavila ruku na rame starog vlasnika hacijende.

Jahači se u mraku nisu mogli videti. Oni su galopirali odozgo sa brda prema maloj hacijendi.

— Ne boj se, devojčice — umirivao je stari čovek. — To su divlji bikovi kojima je potrebno da se malo izduvaju. Njih obično teraju u krug dok ih ne zamore, a onda uhvate jednog i zakolju ga.

Čuli su se koraci.

Marija Pilar se okrenula prema vratima.

Bio je to Šejn.

Marija Pilar potrča prema njemu i baci mu se u naručje.

— Dolaze! — viknu ona. — Jesi li ih čuo?

— Slušaj ovog visokog čoveka! — reče stari vlasnik hacijende. — I nemoj se bojati. Napolju je mrak, Šejne. Vas dvoje idite gore na tavan i odmorite se.

Šejn je sa Marijom Pilar ušao unutra u kuću.

Stari čovek je upalio fenjer i krenuo napred.

Jahači su već galopirali kroz kapiju.

Espino podiže fenjer uvis.

Već su bili stali ispred njega. Njihovi konji su dahtali i frktali.

On nije poznavao te Amerikance koji su pre nekoliko nedelja bili njegovi susedi. Međutim, njegov pogled se zaustavio na starom Amorosu.

— Amorose! — doviknu on. — Da li si ti sa svojim novim gazdom došao ovamo da isteram đavole iz vas?

Sišao je vešto niz stepenice.

— Samo, moram vas razočarati — nastavi Espino — vreme nije pogodno za to.

— Za to ćemo doći kasnije, Espino! — odvrati Amoros. — Mi smo pošli u poteru za dvojicom mladića, jednom ženom i jednim Amerikancem. Mora da su bili ovde kod tebe!

— Oh, da, Amorose — reče Espino i podiže fenjer. — Njih četvoro je jahalo na dva konja i zamolili su me da im pozajmim odmorne životinje. Ti znaš da je moje srce mekano. Prišao sam. Njihovi konji nalaze se u štali. A njima sam dao četiri odmorna mrkova. Nestali su prema severu, ali kada je pao mrak oni su se vratili i odjahali za El Sueko.

Dva stara čoveka su govorili meksikanski. Fets Elder i njegovi ljudi nisu razumeli sve o čemu su dva čoveka razgovarali.

Fets Elder je naredio Amorosu da mu prevede razgovor na engleski jezik.

— El Sueko! — viknu Fets Elder kada je stari čovek učtao.

Okrenuo je svoga mrkova i uskoro je cela grupa krenula nazad. Ubrzo su nestali u noći. Odjek topota kopita polako se gubio u noći. Otišli su prema istoku.

Stari čovek ugasi fenjer. Bio se već popeo uz stepenice.

— Šejne! — doviknu on.

— Tu sam — reče visoki čovek i izađe napolje. — Tu sam, senjore!

— Ti se nalaziš u oku orkana, čoveče — reče stari Meksikanac. — Dakle, iskoristi vreme i priliku!

— Možeš li ti da budeš tako dobar da paziš na njih i da ih sačuvaš od onih koji se predstavljaju kao prijatelji?

— Čim svane ja ću Džošu i Martineza poslati kući.

— Budi od reči!

— Ona je kćerka moga zeta!

Šejn ga potapša po ramenu i siđe niz stepenice.

— Moja kćerka nije bila njena majka! — doviknu stari čovek. — Ona je umrla mlada od vrtoglavice. Onda se on pojavio na sastanku veštica tamo gore u brdima. Ali, ja nju volim kao da je ona dete moje kćerke.

Šejn brzo priđe štali.

— Međutim, davo je u njoj — mrmljao je stari čovek. — I paklena vatra je tu da iz nje isteram davola.

Bile su to besmislene reči koje Šejn više nije mogao ni da razume.

Iza kuće nalazio se jedan osedlani mrkov spreman za njega. Odmah se vinuo u sedlo i poterao ga. Kaskao je natrag prema hacijendi „Verde romano”.

Noć je bila spustila svoja tamna krila iznad usamljenog jahača. Zastao je na bregu tamo gore iznad hacijende. Tamo dole, mrak je bio tako gust da se ništa nije moglo raspoznati.

Kliznuo je iz sedla i uzeo pušku. Uputio se pešice prema hacijendi.

Uskoro je ušao u veliku, pustu kuću.

U sali je stao. Oslušnuo je. Nije se čulo ništa.

Šejn krenu uz stepenice. Na prvom spratu je izašao na verandu.

Zvezde su treperile na vedrom nebu. Tamo gde se nalazio grad ugledao je svetlost. Odnekud iz kolibe u kojima su živeli radnici na poljima hacijende sa svojim porodicama do njegovih ušiju doprih su zvuci muzike. Gitara! To njihovo naselje nalazilo se malo dalje od glavne zgrade.

Tu su stanovali samo Meksikanci. Bili su to uglavnom konjušari.

Šejn je dugo stajao pored ograde. Zatim se vratio natrag u kuću.

Ljudi Marije Pilar, Martinez i Džoša, pokazali su mu prostore.

Šejn je ušao u sobu Fetsa Eldera i seo u jednu fotelju. Uskoro je zaspao.

Probudio se kada je posluga počela da galami.

Međutim, to se sve čulo odozdo iz prizemlja.

Neposredno pred podne čuo je jahače. Ustao je i prišao prozoru.

Bila je to grupa od dvanaest konjanika.

Dojahali su iz pravca gde se nalazi El Sueko. Bila je to banda koju je hteo da uhapsi i da ih sprovede u Teksas. Radilo se o ljudima Fetsa Eldera, a tu su bili i nitkovi Kleja Fišera koji su ostali na hacijendi.

Oni tamo u Vašingtonu su još uvek verovali da je transport sa zlatom bio napadnut i da je pri tom nastradala cela grupa koja ga je pratila.

Šejn se osmehnuo. Pa ti momci su zdravi kao dren! Transport nije bio napadnut nego su posle temeljnih priprema Fets Elder i njegovi ljudi, uz pomoć uticajnih Meksikanaca, uspeali da prebace zlato u banku u El Sueku i da za njega kupe hacijendu i svu ostalu imovinu na njoj.

To je Fets Elder đavolski dobro bio smislio. Nikako nije bilo moguće da se dokaže njegov zločin.

Šejnu je bilo jasno da se ti ljudi ne mogu kazniti, čak i kada bi priznali šta su uradili. A da pokuša da se domogne zlata, to bi bilo isto kao da glavom nasrće na kameni breg.

Gubitak bi snosili „Vels Fargo” i jedno osiguravajuće društvo. Hacijenda, jedini opipljiv dokaz, sigurno bi pokrila samo jedan deo gubitka verovatno posle dugog procesa pred sudom.

Jahači dokasaše u dvorište i uputiše se do mesta gde se sedljaju konji. Samo je Fets Elder jahao do glavne zgrade. Tamo je sjahao i dao uzde mrkova jednom mladom Meksikancu.

Nije se videlo samo po konjima da je grupa dugo jahala. Odelo Fetsa Eldera bilo je prašnjavo, a on sam je bio iscrpljen i zarastao u bradu.

Fets Elder je ušao u svoju sobu.

Trgao se kada je ugledao čoveka u fotelji.

Šejn uperi cev „vinčesterke” u njega.

— Kako ste, Eldere? — upita on i isceri se. — Nadam se da me sada razumete.

Fets Elder zatvori vrata i polako mu priđe.

— Šta želite, Šejne? — upita on. — Da me ubijete?

— Pa, zar ja ličim na dželata?

— Vi nemate nikakvih dokaza protiv mene i mojih ljudi, Šejne! Bili, jedini svedok je mrtav čovek. Niko neće poverovati u vašu priču.

— Moja priča? Stanite malo. Ja u toj svinjariji nisam učestvovao. To je isključivo vaša stvar i ljudi onamo preko u Sjedinjenim Državama s nestrppljenjem očekuju da vas najzad već jednom čuju.

— Zar nameravate da me prebacite u Sjedinjene Države?

— Baš to nameravam!

— Vi niste nadležni za to! Ja ću obavestiti meksikanske vlasti i...

— Vi ovde imate potplaćene ljude u policiji, Eldere. — prekidje ga Šejn. — Zato ćemo i odjahati preko granice i meksikanska policija će biti obaveštena preko Vašingtona. Ali, neće se javiti vašim prijateljima u El Sueku, nego nadležnoj policiji. To se radi preko glavnog grada i neki će u El Sueku morati da podviju rep. Neko od vaših ljudi će progovoriti. Na primer o smrti Kleja Fišera! Bolje reći o ubistvu. Tu će se bivši drugari sigurno posvađati i neko će propevati.

— Vi sa mnóm nećete napustiti ovu hacijendu, Šejne — rekao je Fets Elder ljutito.

— Videćemo — odvrati Šejn. — Nikada se ne zna šta nosi dan, a šta noć. Sedite!

Fets Elder ga je gledao zapanjeno.
Šejn ispruži svoju levu ruku napred.

— Vaš revolver!

— Bićete ubijeni! — viknu Fets Elder. — Moji ljudi će od vas napraviti mrlju. Pregaziće vas!

— Rekao sam da mi date vaš revolver! — reče Šejn mirno.
— Mogu biti iako neprijatan kad neko ne sluša. Prepuštam vam da se odlučite kako ćemo se sporazumevati do Lareda.

Fets Elder se namršti. Otkopčao je pojas i bacio ga Šejnu u krilo. Zatim je seo.

— Pa, šta sada čekamo? — upita on. — Da padne noć?

Šejn odmahnu rukom.

— Mislim da će u kući ponovo vrlo brzo zavladata mir — reče on. — Ljudi su jahali celu noć.

Lice Fetsa Eldera se smračilo. Gledao je ljutito Šejna.

— Kako ste došli na tu veličanstvenu ideju da zlato pretvorite u srebro? — upita Šejn.

— Neću vam reći ništa. Baš ništa.

— Ja nisam onaj koji će vam staviti omču oko vrata, ali nisam ni sudija. Interesuje me čisto lično. Ja sam na vašoj strani. Klej Fišer nije poznavao Meksiko.

— Pre nego što vam smestim kuglu u glavu, reći ću vam to! — Zašto ste naredili da se ubije Klej Fišer?

Fets Elder pogleda kroz prozor.

Šejn ustade. Oslušnuo je.

Ništa se nije čulo napolju.

Prišao je prozoru i pogledao u dvorište.

Meksikanci su imali sijestu. Nj pas lutalica se nije mogao videti. Sunce je sijalo i njegovi vreli zraci kao da su pržili sve živo pred sobom.

Ispred štale je stajao jedan magarac. Životinja je bila u senci. Jedino je njen rep povremeno fliuknuo kroz vazduh da bi oterao dosadne muve.

To je bilo jedino što se kretalo na vrelom suncu.

— Idemo! — reče Šejn.

Fets Elder ustade.

— To je otmica! — viknu Fets Elder. — Za to se u Meksiku završava na vešalima, čoveče! A vi nemate ni najmanju šansu da uspete.

— Završili ste, zar ne? — upita Šejn. — Mogu li nešto da vam kažem?

Pogledali su jedan drugom u oči.

— Ići ćete ispred mene! — reče Šejn. — Ne polako, ali ne ni brzo. — Ako nađemo na vaše ljude razgovaraćete sa njima i reći ćete im da nam se sklone s puta. Ja ću ići iza vas i pacaću ako mi ne preostane drugi izbor. Nemojte se šaliti! Poslaću vas na onaj svet dok okom trepnete.

Oči Fetsa Eldera se raširiše.

Šejn izvadi revolver iz futrole. Pokazao je „vinčesterkom“ prema vratima.

Fets Elder se okrenuo.

— Imam jednu ponudu za vas, Šejne! — reče on. — Pedeset hiljada dolara i ja vam garantujem da ćete stići do granice.

— Moji putevi su oduvek bili zagonetka i ja sam odlučujem kuda ću krenuti, Eldere. A šta ću s tom sumom od pedeset hiljada dolara?

— Nije to tako malo, zar ne?

Šejn razvuče lice.

— Nisam čovek koga možete potplatiti — reče on. — Bar dosad sam uspevao da se oduprem ponudama kakva je vaša. Sada bih mogao da preskočim svoju sopstvenu senku. A šta bih radio s tim novcem? Ja sam lakomislen. Ne umem korisno da ga upotrebim. Tamo u Laredu u kockarnici ili u burdelju jako brzo bih ostao bez njega. Zamislite kako bih se osećao! Džepovi prazni, a dušu odneo đavo! Zato vas molim da mi to više ne nudite.

— Znači, sa vama se ne može razgovarati?

— O takvim stvarima ne, Eldere! — Idemo! — naredi Šejn i gurnu Eldera prema vratima. Otvorio ih je i pogledao napolje.

Sve je bilo tiho. Svi su se bili sklonili od ubitačne vrućine koja je vladala napolju.

Dok su silazili nis stepenice Šejn je čvrsto držao Eldera i gledao na sve strane.

Na kraju hodnika ugledao je jednu devojkicu sa keceljom. To je sigurno bila kuvarica. Međutim, Šejn nije obratio pažnju na nju.

Stajali su dugo ispred kapije dok se Šejn nije odlučio da napusti hacijendu sa Fetsom Elderom.

Niko ih nije sreo.

Pod vrelinim zracima sunca oni kao da su bili jedina živa bića.

Koraćali su brzo prema brdu gde je Šejn u žbunju ostavio svoga konja.

— Šta to sada treba da znači? — upita Fets Elder podrugljivo. — Pa ovde je samo jedan konj! Ako smo se uputili u Laredo onda će taj konj ispustiti dušu pod nama još negde na pola puta. Siguran sam u to.

Fets Elder uzjaha.

Šejn se vinu u sedlo iza njega. Poterao je konja prema zapadu.

— To je pogrešan pravac — podsmevao se Fets Elder.

Posle pola sata jahanja Šejn je zaustavio konja i sjahao iz sedla.

Unaokolo su bile stene. Između njih je raslo žbunje.

Šejn uze lopatu na rasklapanje.

— Sjašite i vi, Eldere — reče on. — Mi ćemo nastaviti da jašemo dalje. Međutim, ne želim da pucam na vas.

Fets Elder sjaha. Pogledao je mrzovoljno u lopatu koju je Šejn držao u ruci.

— Sedite tamo u senci — reče Šejn.

Sekao je lopatom žbunje. Napravio je veliku gomilu, a zatim je zapalio.

Pozvao je Fetsa Eldera da uzjaše.

Žbunje je gorelo. Plamen se dizao visoko preba nemu, a dim se uvijao kao kakvo rumo ovna predvodnika.

— Znam šta si hteo — reče Fets Elder. — To je znak za

crvenokošće. — Međutim, zar ti nije poznato da njih ovde nema, Šejne?

Hteo je da kaže još nešto, ali tada se setio toga da se na dve milje odavde nalazi ranč na kome živi Espino.

Šejn se vinuo u sedlo iza njega i poterao konja na jug prema putu.

Dva sata kasnije stali su u blizini Đavolove glave, skoro na istom mestu gde su se sreli Fets Elder i Vili Elington.

Šejn je povukao uzde konja i skrenuo s puta. Zatim je sjahao.

I Fets Elder je kliznuo iz sedla. On nije ništa pitao. Međutim, pretpostavljao je da Šejn ovde nekog čeka, a slutio je i to ko bi mogla biti ta osoba.

Jedan sat kasnije sa severa se pojavila jedna kočija koju su vukli dva mrkova. Projurili su brzo pored njih.

Na kočijaševom sedištu nalazila su se dva čoveka.

Fets Elder se namršti. Pogledao je krišom Šejna, a zatim se njegov pogled ponovo vratio kolima.

Nije se prevario. Kolima je upravljala žena. Marija Pilar!

Pored nje je sedeo neki mladić koji je odmah skočio na zemlju kada je ona zaustavila kola.

Mladić pritrča konju koga su jahali Šejn i Fets Elder. Uzjahao ga je i vratio se natrag do kočija.

— Vas dvoje ćete završiti u paklu! — viknu Fets Elder besno. — A onaj đavolski Espino platiće glavom to što vam je pomogao!

Marija Pilar dodade Šejnu lisice. Fets Elder je sada bio vezan i kada je ušao u kočiju Šejn ga je vezao i za sedišta.

— Ovako je najbolje za sve nas — reče on.

Popeo se pored Marije Pilar i dao joj pušku. Uzeo je uzde u ruke i poterao mrkova.

Nije bilo prošlo ni dva minuta otkako se zaprega zaustavila i ponovo krenula.

Kola su pojurila prema jugu.

Marija Pilar se smeškala. Naslonila se na visokog čoveka pored sebe. Bila je srećna što je Šejn tu.

XVI

Bak je zevnuo. Otvorio je oči i brzo ponovo zažmurio. Okrenuo se na drugu stranu u nameri da i dalje spava. Sunce je još uvek slalo svoje vrele zrake na zemlju.

Međutim, nešto kao da se čulo u dvorištu.

Skočio je. Tog trenutka neko je kucnuo na njegova vrata. Čuo je da neko dovikuje njegovo ime.

Uzeo je čizme da ih obuče, ali se predomislio. Ustao je sa kreveta, prišao vratima i otvorio ih.

Ispred njega su stajali Džoser i Benton.

— Zar ti sediš na ušima! — viknu Benton. — Fets je nestao.

Bak je zbunjeno gledao čas jednog čas drugog.

— Šta vam to znači nestao, ljudi moji? — upita on. — Može nestati sat, mogu nestati čizme, konj. Međutim... I, ko to kaže? Kako vam je to palo na pamet?

Krenuo je da izađe iz sobe. Hteo je da ode u prostorije Fetsa Eldera.

— Idem da vidim! — viknu on.

— Bil! smo tamo već sto puta — objasni mu Džoser i uhvati ga za ruku.

— Gde su ostali?

— Traže ga!

— To je velika glupost! — viknu Bak.

Vratio se natrag, seo na krevet i obuo čizme.

Njih dvojica su ga čekali ispred vrata.

Bak uze šešir i izađe u hodnik.

Pošli su brzo niz stepenice.

Hiler i mali Grant su im pošli u susret.

— Da li ste otkrili neki trag o njemu? — upita Bak.

Hiler i Grant stadoše. Odmahnuli su glavom.

— Možda je odjahao u El Sueko da se nešto dogovori sa Gomezom! — reče Bak. — Da li ste pogledali u štali?

— Svi njegovi konji koje jaše su tu — obavesti ga Grant.

— A njegove kočije?

— I one su tu. — odvrati Hiler. Njegova ruka je još uvek bila vezana maramom.

Napolju su se čuli uzvici.

Na kapiji se pojavio Rigan. Bio je crven u licu.

— Pa gde ste vi? — zagrmje on. — Ostali već sedlažu konje.

Okrenuo se na petama i pošao nazad.

Petorica ljudi su se zbunjeno zgledali, a zatim pošli brzo za njim.

— Rigan! — viknu Bak ljutito. Stigao ga je i uhvatio ga za ruku. — Sto mu gromova, zar nećeš već jednom da otvoriš njušku? Ja sam o tome saznao tek sada pošto sam do pre tri minuta spavao. Zašto me niste probudili ranije?

— Šejn je bio ovde i odveo je Fetsa — obavesti ga Rigan kreštavim glasom.

— I, kada se to, do đavola, dogodilo? — promrmlja Bak. Osetio je kako niz njegovo lice teku čitavi potoci znoja.

— Još pre nekoliko časova — odvrati Rigan.

Koraćali su dalje jedan pored drugog.

Rigan pruži ruku prema brdu.

— Odjahali su tamo gore i nestali u žbunju — reče on. — Jedan mladi konjušar je to video. Međutim, on je pomislio da su njih dvojica otišli da se prošetaju. Ali, to je samo šala. Sada smo saznali od žena koje peru rublje da ih je plava bandolera odvezla kočijama niz put prema jugu. Sada znamo sasvim dovoljno, zar ne?

— Da li ste bili tamo gore u žbunju? — upita Bak ljutito.

— Jesmo — odvrati Rigan. — Konj je tamo dugo stajao. Ljudi koji su išli iza Baka i Rigana psovali su.

Žurili su svi prema izlazu gde su peoni već sedlali konje.

— Znači, otišli su prema jugu? — upita Bak kao da ne veruje u ono što je čuo. — Šta oni nameravaju da urade sa Fetsom tamo dole na jugu? Najkraći put do granice vodi prema severu!

— Otkud ja znam šta se kuva u toj Šejnovoj ludoj glavil
— brundao je Rigan.

— Možda je hteo da nas nasamari?

— Na konje! — komandovao je Bak.

Bilo ih je deset konjanika kada su prošli kroz kapiju. Ostali, koji su nedostajali, bili su već krenuli u poteru na svoju ruku. Njih dvojica su odjahali u El Sueko da pitaju za Fetsa i da obaveste policiju o tome da je on nestao. Međutim, oni su krenuli rano i ne znaju da je Šejn odveo Fetsa.

Ljudi su jahali prema putu.

Bak je poslao na sve strane ljude da bi se raspitali kod radnika u polju.

Tri peona videli su kola sa plavom ženom.

A kada je sunce svoju žutu glavu naklonilo prema zapadu jedan stari čovek mu je saopštio da je video kola na raskršnici za El Sauz dva sata ranije. U njima su se nalazili jedna plavuša i dva čoveka. Išli su jako brzo.

Znači, Šejn je negde uz put uskočio u kočiju sa Fetsom. I zahvaljujući Meksikancu koji se vozio u kolima koje je vukao magarac sada su znali da je Šejn krenuo putem za Čihuahuu. On se odlučio za težak put preko planine da bi dospeo do granice na Rio Grandeu.

Bak zahvali starom čoveku. Nastavili su da jašu dalje do duboko u noć. Hteli su da smanje prednost kočije.

Međutim, konji su već bili iscrpljeni i Bak je naredio da se stane. Zanoćili su pored puta.

U osvit zore već su bili u sedlima.

Jahali su uzbrdicom prema planinskom prevoju. Puške su držali u rukama spremni da svakog trenutka ospu paljbu pošto su očekivali da će uskoro sustići kočiju.

Dva sata kasnije prešli su preko prevoja.

Kada su se našli na suprotnoj strani imali su dobar pregled. Mogli su da vide put čak dole do doline. Međutim, nije bilo traga od kočija u kojima su se nalazili Šejn, Fets i Marija Pilar. Nigde nije bilo prašine.

Bak opsova i zaustavi konja.

— Možda nas je taj starac na kolicima sa magarcem nasamario i poslao nas u suprotnom pravcu! — viknu Hiler. — Taj pasji sin nas je poslao ovamo preko prevoju dok Šejn mirno putuje u Čihuahuu. Evo ja mogu da se kladim da Šejn želi da se vozom prebaci iz Čihuahue do granice.

Ljudi su bili ljuti. Gledali su u daljinu.

— Moramo se vratiti natrag — reče Rigan. — Natrag do puta za Čihuahuu.

Džoser opsova.

— Tako mi nećemo stići da vidimo Šejna kako se penje u voz — reče on. Zakasnićemo. Ja predlažem da malo brže poteraimo konje. Prva železnička stanica u Teksasu je Prezidija. Ako budemo žurili stići ćemo koji dan ranije pre Šejna u taj grad i onda da ga pristojno dočekamo na železničkoj stanici!

Bak je nervozno trljao nos.

— A šta onda ako je Šejn odabrao neki drugi put? — upita on. — Da čekamo u Prezidiji dok bog ne pošalje tamo Šejna?

— Šejn nema drugu mogućnost — bio je uporan Hiler. — Ako se on nalazi na putu za Čihuahuu i odatle želi da krene u Teksas, železnicom ili u sedlu, on mora proći kroz Prezidiju. I, ako budemo dovoljno brzi on će u tom mestu uleteti nama pravo u ruke. Zgrabićemo ga kao mačka vrapca!

Bak se vinu u sedlo. Ostali su uradili to isto.

— Ako vi mislite da je to dobro, onda jašemo u Prezidiju! — huknu on. — Ali, ako mene pitate onda znajte da sam ja protiv toga.

Poterali su konje prema istoku.

XVII

Meksikanski graničari su prolazili kroz voz.

Fets Elder je sedeo pored prozora. Šejn je bio uz njega sa revolverom u ruci preko koga je naravno prebacio jaknu. Marija Pilar sedela je na suprotnoj strani i takođe držala oružje u ruci skriveno u putnoj torbi.

— Ako Šejn ne bude pucao, pucaću ja ih „kolta“ kroz torbu! — zapreti ona.

— On zna da mi to ozbiljno mislimo — prošaputa Šejn. Osmehnuo se ljubazno graničarima.

Voz je već prelazio Rio Grande i graničari su žurili da stignu do poslednjeg vagona u kome će ostati sve dok se voz nalazi na meksikanskoj teritoriji.

Polako je voz prešao rampu i ušao u grad.

Šejn i Marija Pilar su se osmehnuli. Uspeli su. Prešli su granicu i sada više nisu u Meksiku.

Teška lokomotiva je ušla u stanicu.

Šejn je ponovo stavio lisice na ruke Fetsa Eldera.

Marija Pilar je išla napred. Šejn je gurao Fetsa Eldera ispred sebe.

A onda se osmehnuo. Ugledao je Luka Elisona na pločniku. Stajao je raširenih nogu i gledao voz. Na njegovim grudima sijala je zvezda. Njegovo lice je bilo namršteno i strogo.

On je prepoznao Šejna tek kada je stao ispred njega.

Iscerio se.

— Šejne, stara kućo, kako si? — upita on. Pružio je Šejnu ruku koju je visoki čovek prihvatio. — Nemoj mi reći da si došao da teraš zakon!

— Odmah si pogodio, Elisone — reče Šejn. — Potrebna mi je tvoja pomoć. Možeš li da ga preuzmeš? Moram u gradu da predam neke telegrame na pošti.

— Šerife, ja protestujem protiv mog hapšenja! — reče Fets Elder ljutito. — Šejn nije čovek od zakona, on je civil koji me je na silu doveo ovamo.

Luk Elison se namršti.

— Ma šta mi napričaste! — promrmlja on. — Otkud vi ovde, Šejne? I, da li je i ona vaša? — upita on i pokaza rukom prema Mariji Pilar koja je stajala iza Šejna.

— Da vas predstavim — osmehnu se Šejn. — Šerif Luk Eli-
son, Marija Pilar Agueda!

Šerif skide šešir i nakloni se. Pogledao je lepu ženu, ali
se zatim brzo okrenuo prema Fetsu Elderu.

— A ko je on? — upita šerif.

— Fets Elder — objasni Šejn. — Doveo sam ga ovamo iz
Meksika.

— Ja protestujem i zahtevam da me odmah oslobodite! —
viknu Fets Elder.

— Imaš li zvezdu ili pasoš? — upita šerif.

— Nemam — odvrati Šejn. — Ali ću ti sve objasniti u
tvojoj kancelariji.

Luk Eliison se namršti. Gledao je Šejna.

— Ti znaš za zlatni transport koji je nestao u Čihuahui?

— Oni iz „Vels Fargoa” još i danas pričaju o tome.

— Onima iz „Vels Fargoa” će oči ispasti iz glave kad bu-
du saznali da su on i Klej Fišer odneli milion!

Šerif je u čudu vrteo glavom.

Šejn mu je ispričao kako se sve dogodilo.

— Ne sumnjam u tvoju priču, Šejne, ali gde su dokazi?
Vrlo je verovatno da ćeš isterati pravdu. Međutim, ako se pri-
hvati neki vešt advokat da brani Fetsa Eldera ti ćeš bez dokaza
ostati praznih rukava. Ja bih njega sada mogao da pustim da
ode!

— Nećeš valjda tako da uradiš? Pa mi smo stari drugovi!

— Šejne, služba je služba, a kruške su kruške. I ja ti ka-
žem jedno, čak i ako se ti ljudi sutra pojave ovde, opet nije
sigurno da li će neko od njih propevati.

— Moram ići da predam telegrame — reče Šejn i ustade.

— Ti ćeš staviti Eldera u kavez. To si mi obećao. Za ostalo ne
brini. Sve će biti u redu.

— Biće tako, Šejne.

— Ja ću se večeras pojaviti još jednom ovde — reče Šejn
na rastanku.

Šerif se nakloni Mariji Pilar, a ona se osmehnu i mahnu
mu rukom.

— Bojim se, Šejne — priznala je ona na ulici. — Ako Fets
Elder ispriča ko sam ja onda će i mene uhapsiti.

Šejn je privuče sebi.

— Elder isto tako kao i mi ne može to da dokaže, draga.
Osim toga, ti si pod mojom zaštitom.

Pošli su prema pošti. Šejn pokaza Mariji Pilar hotel u ko-
me je hteo da odsednu.

Osmehnula se.

XVIII

Luk Eliison razvuče lice. Taj nitkov u ćeliji ga je stalno
uznemiravao.

— Hoću advokata, šerife! — vikao je on. — Neka dođe
odmah! Razumete li me, odmah!

— Pa to sam razumeo kada ste prvi put kazali, mister.
Poručio sam da dođe. Strpite se.

— Gde je Šejn?

Otišao je da obavi neki svoj posao.

— Znate li vi ko je ta žena s njim?

— Ne znam. Zaboravio sam čak i njeno ime.

Fets Elder pride rešetkama.

— Ona je vođa bandolerosa! Za njom su u Meksiku svuda raspisane poternice. Ko je uhvati dobiće dve hiljade zlatnih pezosa. Pošaljite telegram u El Pazo. Tamo je dobro poznaju.

— El Pazo?

— Da, rekao sam El Pazo!

— Poslaću telegram — obeća Luk Elison. Izašao je iz prostorije u kojoj su se nalazile ćelije. Zatvorio je vrata za sobom.

Tog trenutka unutra je ušao neki visoki mršav čovek četrdesetih godina. Smeškao se.

— Halo, šerife! — pozdravi on. — Jedno kratko pitanje. — Malopre ste prošli kroz grad sa Fetsom Elderom kome su bile stavljene lisice na ruke, zar ne?

— Videli ste, zašto pitate?

— On je moj prijatelj. Zajedno smo radili za „Vels Fargo“. Ja sada vodim jedan transport iz Ostina. Nismo se dugo videli. Ne znam šta je uradio, ali bih želeo da razgovaram s njim.

— Vi, znači, radite za „Vels Fargo“? — iznenadio se šerif.

— Zovem se Bak Šeldon. Fets Elder je ranije bio moj...

— Ostavite oružje ovde! — reče Luk Elison. Pokazao je rukom prema revolveru.

Bak odmah skide pojas za revolvere. Stavio ga je na sto.

Šerif otvori vrata hodnika prostorije u kojoj su se nalazile ćelije.

— Imate posetu, mister Eldere! — doviknu on. — Možete ostat i samo deset minuta — objasni on Baku. — Takav je propis!

— Bak! — viknu Fets Elder veselo. — Ti si!

— Zdravo, Fetse — odvrati Bak i osmehnu se. — Ja sam ovamo došao iz Ostina i video sam kako te sprovode sa lisicama na rukama.

Šerif je zatvorio vrata. Njih dvojica su se pozdravili.

— Mi smo svi ovde! — reče Bak tihim glasom. — Izvadićemo te iz ovog kaveza. Već tri dana se nalazimo u gradu.

— Čuj ti mene! — reče Fets Elder. — Uopšte nije potrebno da vi mene oslobodite odavde. Shvati već jednom. Morate ubiti tog đavolskog Šejna. Isto tako i tu plavu Meksikanku, koja se stalno nalazi pored njega. Kada to uradite, onda ćete me osloboditi.

— A, gde je Šejn?

— Odseo je sa plavom vešticom u nekom hotelu. Potražite ga. Upucajte njega i njvu, a zatim nestanite iz grada. Sastaćemo se preko u Meksiku!

— Tako ćemo uraditi, Fetse! — obećao je Bak. — Međutim, da li ti stvarno misliš da mi tebe prepustimo tvojoj sudbini? Možemo da te oslobodimo i već smo smislili kako to da uradimo.

— Nemojte gubiti vreme. Nađite Šejna i upucajte ga iz zasede! Koliko vas je?

— Deset!

— Dovoljno je toliko ljudi. Pronađite u kom je hotelu od-seo taj kućkin sin i noćas sredite i njega i tu plavu ženu!

— Hteli smo mi to da uradimo još kada se Šejn pojavio na železničkoj stanici. Međutim, onda se iznenada stvorio taj đavolski šerif sa svojim pomoćnicima i sve je propalo.

— Prošlo je vreme posete! — doviknu šerif iz susedne prostorije.

Bak je izašao iz zatvora.

XIX

Marija Pilar i Šejn su sedeli u trpezariji i jeli. Pili su vino.

Šejn je bio prošao kroz grad i pronašao jedan prazan re-storan koji je mogao da se preuredi, naravno uz izvesno ula-ganje. Pri tom je mislio na budućnost Marije Pilar.

— Zar ti se ta ideja ne dopada? — upita on.

— Nemam para.

— Ja ću ti pomoći.

— Neću!

— U Meksiku smo razgovarali o tome!

— Šta ću ja raditi u ovom gradu bez tebe?

— Prolaziću ja ovuda. Stalno!

— Prolazićeš!

— Draga, pa mi ćemo zajedno da budemo vlasnici tog re-storana. Ja ću sada uložiti novac, a ti ćeš mi otplaćivati kasnije koliko možeš. O tome ne moraš da razmišljaš baš sada. Ja ću ostati u Perzidiji dok dućan ne krene.

Osmehnula se.

— Ti si jedan jako simpatičan dečko, Šejne.

— Pa, ja tebe volim, draga!

Osmehnula se.

— Umorna sam i već je kasno, Šejne. Odavno nismo spa-vali u tako lepom krevetu.

— Meni je bio dobar i onaj uzani džak za spavanje!

— E, sada neće biti tako usko! — osmehnu se ona.

— Onda idemo!

Ustala je odmah.

— Ne znam zašto sam toliko luda za tobom, Šejne!

— Ni ja ne znam odgovor na pitanje zašto ja tebe tako jako volim!

Njihova soba nalazila se u prizemlju. Šejn je upalio lam-pu. Navukao je zavesu. Krevet je bio već raspremijen.

Poljubila ga je. Uskoro ga je povukla prema krevetu.

Visoki čovek se divio oblinama vitke Meksikanke. Tu nema muškarca koji bi odoleo, a da ne poželi to telo!

Milovao je njene čvrste, okrugle grudi. Marija Pilar je zatvorila oči.

Šejn je skočio i počeo da skida odeću sa sebe.

Međutim, ne lezi vraže! U tom trenutku prasnuo je pucanj.

Šejn je odmah zgrabio „vinčesterku”. Bila mu je tu na dohvat ruke.

Marija Pilar skoči iz kreveta.

Neko je đavolski opasno pucao kroz prozor. Staklo se bilo razbilo.

I Šejn je pucao.

— Šejne, ovde! — viknu neko.

Visoki čovek se okrete munjevito prema vratima.

Bilo ih je četvorica i odmah su pucali.

Odjednom je zavládala grobna tišina.

Tog trenutka na ulici su se čuli uzvici. Šejn je čuo i galamu koja je dopirala iz hotela.

— Draga! — viknu Šejn.

Ugledao je Mariju Pilar ispred sebe.

— Šejne! — viknu ona. — Da li si povređen?

Na vratima je neko kucao.

Marija Pilar se brzo obukla.

Unutra je ušao Luk Ellison.

— Čestitam, Šejne! — viknuo je on. — Sada imaš i svedoke. — U hodniku je umro jedan čovek. Priznao mi je da je pripadao onima koji su uzeli zlatni tovar. Moji pomoćnici su već odveli trojicu koji su pripadali istoj grupi. Oni čuće u kavezu pored Fetsa Eldera. Ima i ranjenih. Oni su već odali tajnu zlatnog tovara.

— Zar nećeš da pogledaš lice Fetsa Eldera kako izgleda sada? — upita Ellison pošto je Šejn ćutao.

— To je tvoja stvar — odvrati visoki čovek i osmehnu se. — Jedino ću zamoliti da mi vlasnik hotela da neku drugu sobu.

I dobili su je. Uskoro su se popeli na sprat.

— Život s tobom je opasan, Šejne — reče Marija Pilar kada je zagrlilo.

— Jeste, draga! — potvrdi on.

XX

Šejn je ostao još četiri meseca u gradu. Nije to bilo zato što je čekao suđenje Fetsu Elderu i njegovim ljudima. Ostao je zbog Marije Pilar.

Kao da više nije mogao da živi bez nje! Putevi koji vode prema srcu su stvarno zagonetni. Razum tu nema šta da traži.

I, došao je i dan kada je Fets Elder seo na optuženičku klupu. Osuđen je na doživotnu robiju. Njegovi drugari su dobili blaže kazne.

Iza Šejna je ostala još jedna avantura. Međutim, ovog puta je setno gledao u daljinu. Plava Meksikanica, iz koje je izbijala vatra, kao da mu je zavrtila mozak.

EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ

SLEDEĆA SVESKA
SEJN

BROJ 92

DŽEK SLEJD

ŽENA SREĆNE RUKE

izlazi 16. januara 1987.